

Η ΕΥΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλάδ. 104.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1854.

ΕΜΜΑ.

(ὕπὸ Suau de Varennes')

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 403).

—ο—

Γ'

Μὴν παρῆλθεν ὁ Κάμιλλος διῆλθε κατ' ἀρχὰς ἡμέρας τινὰς, χωρὶς νὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς Ἑμμας ἀκολούθως ἤρχετο συχνότερα, καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἄρσεν οὐδὲ ἡμέραν χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ. Ἐν τοσούτῳ ὁ ἔρωσ των ἔκαμε ταχείας προόδους, ἐπειδὴ καὶ ἑκάστην ἀνεκάλυπτον ἀμοιβαίως νέα προτερήματα.

Μίαν ἐσπέραν ἦσαν μόνοι· ὁ Ἀρθούρος ἔλειπεν, ὡς ἔχων νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν γυμνασίην μιᾶς θαυμασίας κωμωδίας, πλάσματος τῆς λαμπρᾶς φαντασίας του. Ὁ Κάμιλλος, καθήμενος πλησίον τῆς Ἑμμας, ἔλαβε τὴν χεῖρά της, ἦν αὐτὴ δὲν ἐφρόντιζε νὰ ἀποσύρῃ τὸ βλέμμα του ἥτοι πλήρες πυρὸς, ἡ καρδίᾳ του ὀρμητικῶς ἐπαλλεν.

Ἡ συγκίνησις τῆς Ἑμμας ἐτάραττε τὸ στήθος της,

ἀναπάλλον διὰ ταχείων κινήσεων, δάκρυα ἔρωτος ὑγραίνον τὰς βλεφαρίδας της· ἔμειναν οὕτω τινὰς στιγμὰς χωρὶς νὰ προφέρωσι λόγον. Ὁ Κάμιλλος πρῶτος διέκοψε τὴν κινδυνώδη ταύτην σιωπὴν.

— Ἑμμα...

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ περιστότερον. Ἡ Ἑμμα ἔτρεμεν ὡς φύλλον, ἐπειδὴ ἐνόησεν ὅτι συνέβαινε καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὅτι καὶ εἰς αὐτήν.

— Ἑμμα, σὲ ἀγαπῶ...

Ἡ Ἑμμα ἀντὶ τῆς ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της, ἔθλιψε τὴν θλιβούσαν τὴν ἐαυτῆς χεῖρα· ἀλλ' ὅμως δὲν εὗρε λέξιν ν' ἀποκριθῇ.

— Καὶ σὺ, Ἑμμα! σὺ;...

Ἀλλ' ἤδη ἡ Ἑμμα ἄφησε τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνη ἐπὶ τοῦ στήθους της, καὶ χαιμόρρος δακρύων ἔρρευεν ἐκ τῶν βλεφάρων της, ἐπειδὴ ἡ μισθὴ τῆς ψυχῆς ἐκφράζεται καὶ διὰ τῶν δακρύων ἐπίσης.

— ὦ! φίλε μου, εἶπεν αὕτῃ ἀνεγείρουσα τὴν ὠραίαν κεφαλὴν της, εἶσαι ὁ ἄνθρωπος, ὃν δναιρευόμην τόσον καιρὸν. ὦ! ναί! ναί! σὲ ἀγαπῶ! Εἰπέ μοι, δὲν παρητήρησες ἤδη τὸν ἔρωτά μου; Θεὰ μου! ἐλάμβαναι τόσην ὀλίγην φροντίδα νὰ τὸν χρῶμαι!

— Ναί, Ἑμμα, τὸ ἤξευρα.

— 'Εγώ, ἀφ' ἧς ἡμέρας σὲ ἡγάπησα, ἤξευρα δι-
μέ ἡγάπας.

— 'Εμμα! 'Εμμα μου, ἰδικός σου πάντοτε!

— Κίμιλλε, ἰδική σου ἐπὶ ζωῆς.

Καὶ οἱ δύο ἔρασαν ἐρριφθῆσαν εἰς τὰς ἀγάλας ὁ εἷς
τοῦ ἄλλου καὶ τότεν μεγάλην χαρὰν καὶ εὐτυχίαν
ἡσθάνονσαν ὥστε ἐνόμισαν ὅτι μετεφέρθησαν εἰς τὸν
οὐρανόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Ἀρθούρος δε Βεάρν διέ-
κοπτε τὴν λύσιν τῆς κωμωδίας του, διὰ τὴν διηγηθῆ εἰς
τοὺς ὑποκριτάς, ὅτι μόνον καὶ μόνον, διότι ἦτο φίλος του,
ὁ φίλος του ὁ βουλευτὴς ἦτο εἰς μεγάλην εὐνοίαν παρὰ
τῇ 'Εμμα. Καὶ ἄλλαι ἡμέραι προῆλθον χωρὶς νὰ ψυ-
χράνουν ποσῶς τὴν ἔνωσιν τῶν δύο ἐραστῶν ὁ Ἀρ-
θούρος ἤρχισε τέλος νὰ περατοῖ, ὅτι ἐγνώριζον ἡ
δὴ πάντες, ἐπειδὴ ἡ 'Εμμα, ἥτις ἐρυθρία, ἐὰν
ἐγένετο γνωστὴ ἡσχέσις τῆς μεθ' ἑνὸς ἐξ ἐκείνων
τρόπον τινὰ διὰ τὸν ἔρωτα, τὸν ὅποιον αὐτὸς τῆς ἐ-
φαίνετο τὸσον ἀξίος νὰ ἐμπνεύσῃ ἐπειδὴ ἐὰν αὐτὴ
ἔως τότε ἦτο ἐνάρτεος (καθὼς τὸ ἐννοεῖ ὁ κόσμος)
ἦτο, διότι ἐν τῇ ἀλαζονίᾳ τῆς ἠθέλει ν' ἀποκτήσῃ τὴν
ἐμήν ἑκείνην τῆς ἀρετῆς, ἥτις προσπαθεῖ πνιγούσα
ἐλας τὰς κλίσεις τῆς ψυχῆς, νὰ ὑπακούσῃ εἰς χρέος
τεθὲν ὑπὸ τῶν προλήψεων ἡ ἀρετὴ τῆς ἦτο ὅλη εἰς
τὴν ψυχὴν τῆς, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς δὲν τῆς ἔλεγε νὰ μὴν
ἀγαπᾷ, ἀλλὰ ν' ἀγαπήσῃ μόνον ἐκεῖνον, οὗτινος τὸν
χαρακτήρα καὶ τὴν διαγωγὴν ἠδύνατο νὰ θαυμάσῃ
ἀπαξ εὐρεθέντος τοῦ ἀνθρώπου τούτου, νὰ τὸν ἀ-
γαπήσῃ ἐμελλε νὰ ἦναι ἡ εὐτυχία τῆς νὰ τὸν κάμῃ
νὰ τὸ καταλάβῃ τὸ χρέος τῆς, καὶ νὰ τὸ ὁμολογή-
σῃ ἀνευ κωμωδίας ἡ υπερηφάνειά τῆς.

Λοιπὸν ὁ Ἀρθούρος μ' ὅλην τὴν εἰς τὴν ἀξίαν του
πλήρη πεποίθησίν του, δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι πάλιν τό-
σον τυφλός, ὥστε νὰ μὴν παρατηρήσῃ ὅποιος πρόσδους
ἔκαμε κατ' ἐκείνην, « ὁ ἀγαπητὸς τοῦ φί-
λου » εἰς τὴν καρδίαν τῆς 'Εμμας, τῆς ἀξιολα-
τρεύτου ταύτης γυναίκας, ἥτις ἔως τότε, ἔλεγε, τῷ
εἶπε δώσει τὸσον μεγάλη δειγμάτων ἔρωτος. Μάτην
ἠθέλει νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἐνεκ' αὐτοῦ τῷ ἐδείκνυσεν αὐτὴ
τόσην προτίμησιν· τὰ πράγματα ἦσαν προχωρημένα
παρὰ πολὺ, ἐξηλεείφη καὶ αὐτὴ ἡ βεβαιότητος, καὶ ὀλί-
γον ἔλειπε νὰ μετανόησῃ πικρῶς, διότι παρούσης τὸν
Κάμιλλον· ἠδύνατο ἀναμφόβολως διὰ μιᾶς λέξεως
νὰ πύσῃ τὰς σχέσεις. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν τὴν λείξιν ἐφυ-
λάττετο πολὺ νὰ προσφέρῃ, ἐπειδὴ ποῖος περισσότερον
ἀπ' αὐτὸν, πραγματικῶς, θὰ ἐγένετο θῦμα τοιαύτης ἀγ-
γελίας; αὐτὴ βεβαίως θὰ ἐπίπτεεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου
ἐπειδὴ ἡ 'Εμμα μανθάνουσα ὅτι τὴν ἠπάτησε, παρουσιά-
ζων εἰς αὐτὴν τὸν Κάμιλλον ὡς ἀνυμνον, θὰ τοῦ ἀπηγό-
ρευεν ἀναγκάτως τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ αὐτὸ πρὸ πάντων
ἠθέλει αὐτὸς ν' ἀποφύγῃ. Νὰ μὴν δύναται πλέον νὰ κά-
μῃ νὰ ἐννοήσουν οἱ πολυπληθεῖς φίλοι του, ὅτι τὸν
ἠδύνατο ὑπὲρ ποτε ἡ 'Εμμα, αὐτὴ ἡ δυστυχία θὰ τὸν
κατεσπάραιτε, κατασυντριβούσα τὴν ματαιότητά του,
ἐπειδὴ ἡ ματαιότης τοῦ ἦτο ὅλη του ἡ ζωὴ. Νῦν α-
ριστήθη λοιπὸν νὰ ἦναι διστακτικὸς κρυφῶς καὶ
νὰ ὀμιλῇ σπανιώτερον περὶ τῆς προστασίας, ἣν ἀπέ-
νειμεν εἰς τὸν φίλον του τὸν βουλευτὴν, πλησίον τῆς
'Εμμας. Ὀλιγώτερον πρὸς τοῦτο· ἐπροθυμοποιεῖτο
νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰ δημόσια μέρη· ἦτο μίαν ἀπόλαυ-

σις, ἣν διετήρει δι' ἐκυτόν, ὡς ἐσκέπτετο, ἵνα παρηγο-
ρηθῇ, ὅταν τοῦ ἀφαιρέσῃ ὀριστικῶς τὴν καρδίαν τῆς
'Εμμας· ἐπειδὴ τελευταῖον, ἡ ἀξία του ἀπῆτει νὰ ἐ-
ξέλθῃ θριαμβεύων τῆς πάλης ταύτης, καὶ τότε πόσον
θὰ ἦτο υπερήφανος νὰ δεικνύῃ εἰς τὰ βλήματα ὀ-
λων τὸν βουλευτὴν, νικητὴν μὲν εἰς τὸ βῆμα, νικη-
θέντα δὲ παρ' αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν ἔρωτα· αὐτὴ ἡ ἐλ-
πίς τοῦ ἔδωκε τὸν ῥόλον· ἀλλὰ, θέλων νὰ φαίνεται ἀ-
ξιογάπητος παρὰ τῇ 'Εμμα, κατέστη τὸσον ἐνοχλη-
τικὸς, ὥστε θὰ ἦτο εὐτυχεστάτη, ἐὰν ἠδύνατο τις νὰ
τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὸν· ἄλλως συχνότατα ἐτάρατ-
τε τὰς κατὰ μόνους συνεντεύξεις τῶν ἐραστῶν, τὸ ὁ-
ποῖον δὲν συνεπέφερον ὀλίγον νὰ τὸν καταστήσῃ ὀ-
χληρὸν, ἐνθ' ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἐρασμιώτατος.

Τὰ πράγματα οὕτω διέκειντο ἐπὶ πολλοὺς μῆνας·
μίαν πρωίαν ὁ Κάμιλλος δε Βερνέλιος ὑπῆγεν εἰς τὸν
οἶκον τῆς 'Εμμας του, καθ' ἣν ὥραν αὐτὴ ἐπροκυ-
μάνετο νέον τι δῶμα· ὅταν εἰσῆλθεν, ὁ Κάμιλλος
τὴν περιέμενε πρὸ πολλοῦ.

— Συγγνώμην, ἀγαπητέ μου Κάμιλλε, εἶπεν, ἐὰν
ἐπέστρεψα ἀργότερα ἀφ' ὅτι σὲ εἶπον· ἐπειδὴ δὲν ἠ-
δυνήθην ν' ἀπαλλαχθῶ ταχύτερον ἀπὸ τινος οὐλικὸν
ἐξωλεσάτο, ὅστις πρὸ τινος καιροῦ μὲ κατοδιώκει
ὑπερβολικῶς μὲ βλάβεις δυσαρεστημένην, ὁ αὐθαδὴς οὗ-
τος ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ θεωρεῖν μου· ἤρ-
χετο νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τοῦ ἔρωτος ἐνός ποιγι-
κος ἐκ βασιλικῷ γένου, ὅστις, ὡς μ' ἐβεβαίωσε
διὰ τῶν μεγαλειτέρων διαβεβαιώ-
σεων, τρέφει δι' ἐμὲ τὸν διακαέστερον ἔρωτα.

Ὁ Κάμιλλος συνέσπεσε τὰς ὀφρεῖς του, ἡσθάνθη,
ὡς νὰ διεπέρα τὸ στήθος του σιδηρός.

— Καὶ ἀναμφόβολως, ἀπεκρίθη, δὲν ἠδυνήθης ν'
ἀντιταθῆς εἰς τὰ θέλητρά τὸσον λαμπράς κατα-
κτήσεως;

— Πόσον εἶσθαι ἄδικος, ἀπεκρίθη ἡ 'Εμμα· σὺ,
Κάμιλλε, μοὶ κάμνεις τοιούτας ἐπιπληξεις, σὺ τὸν
ὅποιον ἀγαπῶ τὸσον καὶ εἰς τὸν ἦλθον νὰ ὁμολογήσω
εἰλικρινῶς ὅτι τόσαι ἄλλαι γυναῖκες θὰ ἐκρατοῦν
μυστικόν· Ἀλλως, κύριε, ὁ πρίγκιψ ἐὰν εἶχε περισ-
σότερα καὶ ἀπὸ σὲ θέλητρά, δὲν θὰ ἀπελάμβανε
τὸν ἔρωτά μου· δὲν ἤξευρες λοιπὸν ὅτι ἦναι νυμ-
φευμένος; καὶ ἐὰν τὸ ἤξευρες, δὲν ἐνθυλεῖται λοι-
πὸν ὅτι τὸσον συχνάκις ἐπανελάβον, ὅτι θὰ θεωρή-
σω ἐμαυτὴν ὡς τὴν πλέον ἐνοχον τῶν γυναικῶν ὀ-
λων, ἐὰν ἐδεχόμην ἐν μόνον βλέμμα ἐκείνου, ὅστις
δὲν εἶναι ἐλεύθερος ὁλοκλήρως νὰ διαθέσῃ τὸν ἐκ-
τόν του;

Ὁ Κάμιλλος δὲν ἡσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του καλῶς
ἔσπευσε νὰ δώσῃ ἄλλην στροφὴν εἰς τὴν συνομι-
λίαν, ἀλλ' ἡ 'Εμμα προσεβλήθη εἰς τὸ εὐαίσθητον
μέρος, καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Εἶσαι ζηλότυπος, Κάμιλλε· ἔχεις ἄδικον· δὲν
ἤξεύρεις λοιπὸν ὅτι πρὶν ἀγαπήσω σὲ, ἀνέστην εἰς
τὰς λαμπροτέρας προτάσεις; καὶ τότε ἤμην ἐλευθέρη,
ἠδυνάμην. . . .

Ὁ Κάμιλλος ἔσπευσε νὰ τὴν διακόψῃ.

— Καί, βεβαίως, εἶχον ἄδικον, τὸ ὁμολογῶ, ἔ-
σω τὸσον γενναῖα, ὥστε νὰ μὴ μὲ ὀμιλήσῃς πλέον περὶ
τούτου καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς διὰ αὐτὴν τὴν ὑπόψιν. . .
Ἄς ἰδοῦμεν, μὴν δυσαρεστήσῃς τὸσον πολὺ· οὐδὲν νέ-
φος ἂς μὴ ταραξῇ τὴν εὐτυχίαν μας, ἂς παραθεθῶ.

μεν βλως εἰς τὸν ἑρωτά μας· σήμερον οἱ ἐργασίαι μου μὲ ἀφίνουσιν ἐλευθερόν· θέλεις νὰ μοὶ ἀριερώσεις τὸ ἐπιλοιπον τῆς ἡμέρας, καὶ νὰ μοὶ συγχωρήσῃ; νὰ σὲ συνοδεύσω τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ θέατρον;

Ἡ Ἐμμα ἔτεινε τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Κάμιλλον, λέγουσα, ἥ-ἔ-ρε, καλῶς φιλεῖς μου, ὅτι πράντω πάντοτε δὲ, θέλεις. . .

Ὁ Κάμιλλος καλῶς διὰ φιλημάτων τὴν προσφέρ-
θεισαν αὐτῷ χεῖρα, ἐξῆλθε διὰ νὰ ἐνοικιάσῃ ἐν θει-
ρεῖον. Ἀπόντος αὐτοῦ, ἡ Ἐμμα κατεγινεν εἰς τὰς
διαφόρους λεπτομερείας τῆς ἐνδυμασίας της, ὅλως
σκεπτομένη εἰς τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν της, τὴν [πλήρη
θεληγῆτρων, ἡ εὐρίσκειν εἰς τὴν μετὰ τοῦ Καμιλλοῦ σχέ-
σιν της· τὰς γλυκυτάτας ταύτας σκέψεις διέκοψεν ἡ
θαλαμηπόλος της, δια νὰ τῇ δώσῃ ἐπιστολὴν, καὶ νὰ
τῆς εἰπῇ ὅτι τὸ γράψαν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀπο-
μον ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησιν κάτω εἰς τὸ ὄχημα.

Ἡ Ἐμμα ἔσπευσε νὰ συντρίψῃ τὴν σφραγίδα, καὶ
πρῶτον ἐσπούδασε νὰ ἰδῇ τὴν ὑπογραφήν, τὸ δὲ ὄνομα
τῆς Λουίζης δε Βερνεΐλου προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς
της. Ὁχρὰ καὶ τρέμους ἀνέγινωκε τὰ ἐπόμενα.

« Κυρία,

« Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ · συγκατανεύσατε νὰ μοὶ πα-
ραχωρήσετε στιγμὰς τινὰς ἀκρόασεως· ἔχω νὰ σὰς
εἰπῶ σημαντικώτατον πρᾶγμα. Εἶμαι εἰς τὸ ὄχημα
ἐνθα περιμένω τὴν ἀπάντησιν σας ».

Ἡ Ἐμμα δὲν ἐπίστευε τοὺς ὀφθαλμούς της· παρε-
τήρησε πολλάκις τὴν ὑπογραφήν τῆς ἐπιστολῆς ταύ-
της, διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τῆς πραγματικότητος της.

— Ἡ μήτηρ τοῦ θά ἦναι ἐπιθυροῖεν· ἡ μήτηρ
τοῦ βεβαίως θά ἦναι, ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦ-
ναι νυμφευμένος. Ὁχι· ὄχι· δὲν εἶναι δυνατόν αὐ-
τός, ὁ τόσον εὐγενής, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὲ ἡπά-
τησε τόσον ἀναξίως. Ἐν τούτῳ, ἡ ὑπόψια αὐτῇ
κατασυντρίβει τὴν ψυχὴν μου. Ὡς δὲ ἰ σ α φ ἰ σ θ ἦ
ἀμέσως.

Εἶναι γυνὴ, εἶναι σύζυγός του· εἶχε γυναῖκα αὐτός·
ἀλλ' ὄχι, ὄχι, τί τραλλὴ ποῦ εἶμαι· τὸ επαναλαμβάνω
ἡ ἡ μήτηρ τοῦ εἶναι ἡ ἄλλη τις, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ
σύζυγός του. . .

Ἀπευθυνομένη δὲ εἰς τὴν ὑπηρετρίαν, ἥτις ἤχησε τὸν
κώδωνα, τῇ εἶπε.

— Πήγαινε νὰ εἰπῇ εἰς τὴν κυρίαν, ἥτις σοῦ ἔδωκε τὴν
ἐπιστολὴν ταύτην, ὅτι εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς της καὶ
ὅτι τὸ θεωρῶ τιμὴν μου νὰ τὴν δεχθῶ.

Ἡ Ἐμμα ἐξήντησε τὴν ὀλίγην δύναμιν, ἥτις τῆς
ἔμεινε διὰ νὰ προσφέρῃ τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἔ-
πασε καταβεβλημένη εἰς θρόνον τι.

Μετὰ μιαν στιγμὴν, νέα τις γυνὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν
αἴθυσαν.

— Θεέ μου! πόσον εἶναι ὠραία· ἐσὺ λογισθῇ ἡ
Ἐμμα, δὲν εἶναι ἡ μήτηρ του.

Μία στιγμὴ παρῆλθε καθ' ἣν οὐδεμία δὲν ἐτόλ-
μησε νὰ ὑψώσῃ τὰ βλεμματά της πρὸς τὴν ἄλλην.
Τέλος ἡ Ἐμμα, κατακυριεύουσα τὴν συγκίνησιν της,
προσέφερεν ἐν κάθισμα καὶ προσεκάλεσε τὴν νέαν γυ-
ναῖκα νὰ καθίσῃ.

— Ἡ ἐπίσκεψίς μου, κυρία, φαίνεται ὅτι σὰς
ἐκπλήττει, εἶπεν αὐτῇ μὲ φωνὴν ἀσθενῆ καὶ σχεδὸν
θ-ήσκουσαν· ἀλλ' ἴσως θὰ σὰς φανῇ φυσικὴ, ὅταν γνω-
ρῇτε τὸ αἶτιον, τὸ ὅποιον μὲ ὠδήγησεν πλησίον

σας· ἐμάθετε ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ γραμμα-
ματίου, καὶ ἐκαταλάθετε βεβαίως, ὅτι εἶμαι
ἡ σύζυγός τοῦ Καμιλλοῦ δε Βερνεΐλου.

Ἡ Ἐμμα ὠχρίασε τότε, ὥστε ἡ κυρία δε Βερ-
νεΐλου, φοβουμένη μὴ χάσῃ τὰς αἰσθησεις της, ἤχησεν
ισχυρῶς τὸν κώδωνα διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν.

Μία θαλαμηπόλος ἦλθεν, ἀλλ' ἡ Ἐμμα τῆς ἔ-
καμε νεῦμα ν' ἀπομακρυνθῇ.

— Κυρία· Ὡ· κυρία, συγχωρήσατέ μοι, εἶπε τό-
τε ἡ Ἐμμα διαλυομένη εἰς δάκρυα, πιστεύσατέ μοι
ὅτι ἠγνόουν. . .

— Ἦσυχάσετε, διέκοψεν ἡ κυρία Βερνεΐλου συγκε-
κινημένη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν. Ἦλθον
πρὸς ὑμᾶς ὄχι διὰ νὰ σὰς ἐπιπλήξω, ἀλλὰ διὰ νὰ
μοὶ χορηγήσετε μίαν χάριν, τὴν ἵποιαν ἐλπίζω ἐκ
τῆς γενναιοτήτος σας. . . Νὰ τολμῇσω νὰ σὰς ζητή-
σω ὀλίγας στιγμὰς ἀκρόασεως.

Ἡ Ἐμμα ἔκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως, καὶ ἡ
κυρία δε Βερνεΐλου ἐξηκολούθησεν.

— Εἶναι δύο ἡδῇ ἔτη ἀφ' ὅτου ὑπανδρεύθην τὸν Κ.
Βερνεΐλον· ὁ γάμος ὑπῆρξε γάμος ἔρωτος. Ὁ πατήρ
μου, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ χωρισθῇ ἀπὸ ἐμὲ καὶ τὸν
ὅποιον ἡ προδεηκυῖα ἡλικία του ἐμπόδιζε νὰ ἔλθῃ
νὰ κατοικήσῃ εἰς Παρίσιους, ἀπῆλθε ἀπὸ τὸν σύζυγον
μου νὰ μὴ μὲ συμπαραλαμβάνῃ, ὁσάκις ἤρχετο εἰς
τὴν πόλιν ταύτην ἕνεκα ἐργασιῶν· ὁ κύριος δε Βερνεΐ-
λος μετὰ πολλῆς δυσανεκτικῆς συγκατέτεθῃ νὰ χω-
ρίζεται οὕτως ἀπ' ἐμὲ. . . ὥστε, ὁσάκις αἱ ἐργασίαι
του τῷ ἐπέτρεπον, ἔσπευδε νὰ τρέξῃ πλησίον μου
εἰς τὸν πύργον τοῦ πατρός μου, καὶ δὲν μα ἄρνια
πλεον, εἰμὴ ἐν καιρῷ μεγάλης ἀνάγκης· ποτὲ δὲν ἔ-
μεινον δύο μῆνας χωρὶς νὰ τὸν ἴδω. Καὶ ἐνῷ ἔλει-
πε, καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα ἐλάμβανον ὁ ὡ ἡ τρεῖς
ἐπιστολάς, τὴν μίαν τρυφερότεραν καὶ παθητικώτεραν
τῆς ἄλλης. Κρίνατε, κυρία, πόσον ἦμην εὐτυχής,
ἐγὼ ἥτις τὸν ἡγάπων καὶ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη μὲ ὅλως
τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου!

Δύο ἡδῇ μῆνας ὁ σύζυγός μου διέτρεβεν εἰς τοὺς
Παρίσιους, καὶ εἶχον ἀρχίσαι ν' ἀνησυχῶ διὰ τὴν μα-
κρὰν ταύτην ἀπουσίαν κατ' ἀρχὰς ὅμως δὲν ἀνησύ-
χουν πῶς ἐκ ζηλοτυπίας ἤμην τόσον βεβαία
περὶ τοῦ ἔρωτός του. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, αἱ ἐπιστολαὶ
κατήντησαν ψυχρότεραι· καὶ ὀλιγωτέρον συχνά. Ἡθέ-
λησα νὰ γνωρίσω τὰ αἷτια, τῷ ἔγραψα κατ' ἀρχὰς
ἐπὶ τούτῳ τῷ σκοπῷ ἐζήτησε συγχώρησιν καὶ εἶπεν
ὅτι τοῦτο προήρχετο ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν υποθέ-
σεών του. Τὸ ἐπίστευσα. Πιστεύει τις τόσον εὐκόλως
δὲ ἐλπίζει. Ἀλλ' εἰς μὴν ἡδῇ εἶχε παρέλθει, καὶ ὁ
Κάμιλλος δὲν μοὶ ἔγραψε· τότε ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ
ζηλοτυπία ἤρχισαν νὰ μὲ κυριεύωσι· τῷ ἔγραψα ἐκ
νέου διὰ νὰ τῷ ἀναγγελοῦμαι, ἐὰν ἐντὸς ὀλίω ἡμερῶν
δὲν ἔλθῃ πλησίον μου, θὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω εἰς
Παρίσιον. Ὡ! τότε, κυρία μου, ἡ ἐπιστολή μου ἔ-
λαβεν ἄκρουν ἀπάντησιν· μὲ διέτατε νὰ μείνω,
μὴ βελῶν, ἔλεγε, νὰ ἐγκαταλείψω τὸν πατέρα
μου, οὕτως τὸ γῆρας ἀπῆλθε τὰς φροντίδας τῆς κό-
ρης του. Ἡ ἐπιστολή αὐτὴ μ' ἔκαμε νὰ χάσω τὸ
λογικόν μου· ἔκλειον νυχθημερόν, ὁ πατήρ μου εὐ-
σπλαγχνισθὲν τὰ δάκρυά μου ἐπροφασίσθη, ὅτι ἕνεκα
ὑποθέσεων ὑπάγει ἀφεύκτως εἰς Παρίσιον· καὶ μὲ
διέταξε νὰ τὸν συνοδεύσω οὕτως ἀπέφευγον τὴν ἐπί-
πληξιν, ὅτι παρέβην τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ συζύγου μου.

ἐπειδὴ τὸ αἷτιον εἰς τὸ ὁποῖον ἐστηρίζετο, ἦτο ἡ μό-
νωσις, εἰς ἣν θὰ ἔμμενεν ὁ πατήρ μου κατὰ τὴν ἀπου-
σίαν μου. Ὡ. κυρία μου, ἐὰν ἡξέυρητε πόσον ψυ-
χρῶς με ὑπεδέχθη ὁ κύριος δε-Βερνέϊλος· ἡμῖν πολ-
λὴ ὑπερήφανος, ὥστε δὲν παρεπονέθη. ὑπέφερον ὁ-
μως τρομερά· εὐκόλως ἐπέστην, ὅτι ἔχασα τὸν ἑ-
ρωτά του, ἐπειδὴ ὅσον περισσότερο ἐπροσπάθουν νὰ
τὸν ἐπαναφέρω πρὸς ἐμὲ, τόσο περισσότερο ἀπε-
μακρύνετο. Θέλουσα παντὶ οἰσθῆναι ν' ἀνακαλύψω τὰ
αἷτια τῆς ἀλλαγῆς ταύτης, ἀπεφάσισα νὰ τὸν κατα-
σκοπεύσω, καὶ δὲν ἤργησα νὰ πείσθω ὅτι τὰ πάντα
ἔφερον εἰς τοὺς πόδας σας, καὶ τοὺς πόδας του καὶ
τὸν ἑρωτά του· ἔκτοτε δὲν ἀμφιβαλλὼν περὶ τῆς δυσ-
τυχίας μου, καὶ ἀπελπίσθη ν' ἀνακινήσω καρδίαν,
ἥτις με ἦτο τόσον προσφιλέ. . .

— Ὡ! κυρία . . .

— Ἐπειδὴ ἡξέυρουσα ὅτι εἴσθε τόσο ὠραία, τόσο
χαρίεσσα, προικισμένη με τόσο προτερήματα, ἐτρό-
μαξα διὰ τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐλάβετε
ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ χθές, συρθεῖσα ἀκουσίως μου εἰς
τὸν χορὸν, τὸν ὁποῖον εἶδαν ὁ πρέσβης τῆς Ἰσπα-
νίας, ὑπὸ τοῦ πατρός μου, ὅστις ἐπροσπαθεῖ καὶ ἐζή-
τει ὅλας τὰς εὐκαιρίας νὰ με διασκεδάσῃ, ἐπλησία-
σα ὁμίλον νέων, ὅπου ἤκουσα προφερόμενον τὸ
ὄνομά σας· βεβαίως δύνασθε νὰ σκεφθῆτε, κυρία
ὅτι ἐβλάστη ὅλην τὴν προσοχήν μου εἰς ὅ,τι ἔλε-
γον περὶ ὑμῶν. Ὅλοι ἐπῆνουν ὑμᾶς, ἐξέμουν τόσο
τὰ προτερήματά σας καὶ τὰς χάριτάς σας, ὥστε νὰ
ζηλεύσῃτε. Προσέθετον, ὅτι τὰ γενναῖά σας αἰ-
σθήματα ὑπερέβαινον ὅλα τ' ἄλλα προτερήματά σας.
Οἱ ἔπαινοι εὗτοι, τοὺς ὁποίους ἔκαμνον δι' ὑμᾶς, ἀντὶ
νὰ με λυπήσουν, ἀνεγέννησαν τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν
καρδίαν μου, ἀνέλαβον θάρρος, κατέστην σχεδὸν εὐ-
τυχής. Θὰ ὑπάγω νὰ ριφθῶ εἰς τοὺς πόδας της, ἐ-
σκεφθὼν πρὸς τοὺς ἐπομένους, ἂν αὕτη εἶναι τόσο
γενναία, ὡς τὴν λέγουν, δὲν θὰ μείνῃ ἀναίσθητος εἰς
τὰς παρακλήσεις μου, εἰς τὰ δάκρυά μου· ἐὰν τὴν
παρακαλέσω δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ μοὶ ἀρνηθῇ τὴν ἀπό-
δοσιν καρδίας, ἣν μοὶ ἀγῆρεον, ἐπειδὴ δὲν θὰ θελή-
σῃ νὰ πληρώσῃ πικρίας ὅλην τὴν ὑπαρξίν μου, καὶ
νὰ προξενήσῃ ἴσως τὸν θάνατόν μου. Δι' αὐτὴν τὴν
ἐλπίδα, κυρία μου, ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ ἔλθω μέχρι
ὑμῶν. Βίβητε μου τώρα, ἤλπισα παρὰ πολὺ ἐπὶ τῆς
γενναϊότητός σας ; . .

Τὴν μεγάλην τῆς Ἐμμάς συγκίνησιν διεδέχθη παν-
τελής ἀθυμία. Ἡρώτα ἐκυτὴν ἐὰν ὅλα ταῦτα δὲν
ἦσαν ὄνειρον· νὰ ἰδῇ ὅχι μόνον κατεστραμμένην
παρευθὺς ὅλην τὴν εὐτυχίαν, καὶ ὅλα τὰ δει-
ροπολήματά της· ἀλλ' ἀκόμη καὶ νὰ αἰσθάνεται ἐ-
αυτὴν ἔνοχον σφάλματος, τὸ ὁποῖον τόσο ἐπροσπά-
θησε ν' ἀποφύγῃ! Ὡ! ἐχρειάζοντο νὰ τὴν κατα-
στρέψωσιν ὁλοτελῶς.

— Βῆτε δίκαιον, κυρία, ἀπεκρίθη με ἀσθενῆ
φωνῇ, νὰ τρέψετε πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ. Αὕτη
με τιμὴ πολὺ, ἀλλὰ πιστεύσατε καλῶς ὅτι δὲν εἶμαι
ἀναξίος. Ἀναμφιβόλως, εἶμαι ἔνοχος πρὸς ὑμᾶς, ἀλ-
λὰ βεβαιωθεῖτε καλῶς ὅτι ὅλως διόλου ἀκουσίως.
Ναί, ἡγάπων τὸν Κ. δε Βερνέϊλον, τὸν ἡγάπων παρὰ
πολύ· ἀλλ' ὁποιαδήποτε κλίσιν καὶ ἐὰν ἤθελον
πρὸς αὐτόν, θὰ ἀπέκρουον πάντοτε τὸν ἑρωτά του·
καὶ ἡ ὁμολογία αὕτη, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔλαβε, θὰ με ἐ-
κνεῖ εἰς ἀγανάκτησιν, ἐὰν ἡξέυρα ὅτι δὲν εἶναι ἐ-

λεύθερος νὰ διαθέσῃ τὴν καρδίαν του· ἡπατήθη,ν,
κυρία μου, παρὰ πολὺ ἀναξίως μάλιστα, ἐπειδὴ μοὶ
ὤμωσεν πολλάκις ὅτι ἦτο ἀνυμνος.

— Πῶς! κυρία, εἶναι δυνατόν; . .

— Ὡ! ἐὰν ὁ κύριος δε Βερνέϊλος δὲν ἦτο σύζυ-
γός σας, ἐπανελάθεν ἡ Ἐμμά, ἐὰν δὲν ἐφοβούμεν μὴ
σὰς προσβάλλω, λέγουσα τί σκέπτομαι περὶ τῆς δια-
γωγῆς του, θὰ ἐβλεπετε τώρα πόσον ἦτο καταφρονη-
τέος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Ὡ! κυρία μου, ἀφ' οὗ συγκατατίθεσθε νὰ μὴν
τὸν ἐπαινῆτε πλέον, θὰ λησμονήσω ὅλα. Ἐντοσοῦτω
ἔχω μιαν χάριν ἀκόμη νὰ σὰς ζητήσω, θὰ με τὴν
ἀρνήθῃτε ;

— Λέγετε, κυρία· ἂν καὶ ἀκουσίως ἔνοχος πρὸς
ὑμᾶς, χρεωστῶ νὰ πράξω πᾶν διὰ νὰ διορθώσω τὸ
κακόν, τοῦ ὁποίου τὰ αἷτια ἦσαν ὁ ἔρως μου καὶ ἡ
ἀπάτη τοῦ συζύγου σας . .

— Λοιπὸν, κρύψτε, εἰς παρκαλῶ, τὴν ἐπίσκεψιν,
τὴν ὁποίαν σὰς ἔκαμα. . .

Ἡ Ἐμμά ἐσκέφθη στιγμὰς τινας πρὶν ἀποκριθῇ.

— Ὅχι, κυρία μου, εἶπεν ἀκολούθως, δὲν γίνετα
οὕτω, πρέπει ὁ σύζυγός σας νὰ μάθῃ ὅτι ἤλθετε ἐ-
δῶ· ἐπειδὴ, ἐὰν τὸν ἀρῇσω νὰ τὸ ἀγνοῇ, θὰ ἀναγ-
κασθῶ νὰ τὸν ἀπολύσω χωρὶς ἐξήγησιν. Καὶ τότε τὸ
ἐλαφρὸν αἶσθημα ἀναμφόβολως, τὸ ὁποῖον τρέφει δι' ἐ-
μέ, θὰ γίνῃ ἴσως βιαιότερον· ἐπειδὴ ὁ ἔρως αὐξάν-
ει ὅταν ἀπκνιᾷ ἐμπόδια. Ἐπεθύμουν καλλίτερα καὶ
δι' ὑμᾶς καὶ δι' ἐμέ, διὰ τρόπον ἐπιτηδεῖν νὰ τὸν κά-
μωμεν νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς πόδας σας, ἐπικαλούμενος
τὴν συγχώρησίν σας. Ἰσως ἐπιτύχωμεν, ἐρεθίζοντες
τὴν ζηλοῦσιαν του καὶ τὴν φιλαυτίαν του. Θέλετε νὰ
με βοηθήσετε νὰ τοῦ δώσω ἐν μάθημα γλυκύτατον ὡς
πρὸς τὸ σφάλμα του παραβαλλόμενον, καὶ τοῦ ὁποίου
τοὺς καρπούς ὑμεῖς θὰ δρῆψετε ;

— Ἡ εὐτυχία μου εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν σας,
κυρία μου, ἐγκαταλείπομαι ὁλοκλήρως εἰς ὑμᾶς.

— Ἦσθε χθές, εἶπετε, εἰς τὸν χορὸν τοῦ πρέσβους
τῆς Ἰσπανίας ;

— Μάλιστα.

— Αὐτὸ θὰ χρησιμεύσῃ κάλλιστα εἰς τὸν σκοπὸν
μου.

— Ἀλλ' ὁποῖος εἶναι ;

— Συγχωρήσατέ μοι νὰ σὰς τὸν διακοινώσω ὁ-
στερώτερον, καὶ ὑποσχεθῆτέ μοι νὰ κάμῃτε ὅ,τι σὰς
εἶπω, διὰ νὰ με βοηθήσετε νὰ τὸν ἐκτελέσω· ὁ
Κ. Βερνέϊλος θὰ ἔλθῃ μετὰ μίαν στιγμὴν, δύναται
νὰ σὰς ἰδῇ, καὶ τότε θὰ ἀπολεσθῶσιν ὅλα· ἀπομα-
κρυνθῆτε σὰς παρκαλῶ ταύτης τῆς αἰθούσης καὶ
εἰσελθετε εἰς τὸν κοιτῶνά μου· θὰ ἔλθω νὰ σὰς εὕρω
μετὰ μίαν στιγμὴν· θὰ ἀρχίσω τὸ μέρος μου, καὶ θὰ
μοῦ ἦναι εὐκόλον· ἡμεῖς αἱ κωμῶδοι μανθάνομεν νὰ
ἔχωμεν τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων, ἐνῶ ἔχομεν
τὸν θάνατον εἰς τὴν ψυχὴν. Λοιπὸν ἔχετε ἐμπιστοσύνην
εἰς ἐμέ ;

— Ὡς εἰς τὴν καλλιτέραν μου φίλην. Ἀλλὰ πῶς
νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν τόσο
γενναϊότητα ;

— Σταθῆτε, κυρία μου! ἐγὼ μᾶλλον θὰ σὰς εἶμα
χρεώτης· ἐπειδὴ θὰ με δώσετε τὴν παρηγορίαν νὰ δεῖξω

ὅτι ἡ τέχνη, τὴν ὁποῖαν ἡξέυρω, δὲν ἀποκλείει μήτε τὰς ἀρετὰς, μήτε τὰς καλὰς πράξεις.

Μείνασα μόνη, ἡ Ἔμμα ἐχρειάσθη δὴν τὴν ἰσχὺν τῆς θελήσεώς της καὶ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς της διὰ νὰ συνάξῃ ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀπελπισίαν της πρὸς ὀλίγον κατετρώμαξεν διὰ τὴν τρομερὰν ἰδέαν, ὅτι ἐδέχθη τοὺς ἀσπασμούς ἀνθρώπου καθ' ἣν στιγμήν, πιθανῶς ἡ νέα καὶ θελκτικὴ σύζυγός του, κατετρίβε τὴν ζωὴν της ἐν τῷ μέσῳ τῶν λυγμῶν, καὶ τότε αὕτη ἐλησμόνησε τὸν περιώνυμον βουλευτὴν, τὸν μεγαλοφυῆ ἀνδρα, διὰ νὰ ἐπαναφερῇ ὅλας τὰς σκέψεις της ἐπὶ τοῦ ἐπιόρκου συζύγου, ἐπὶ τοῦ ἀπατενώτος ἀνδρός· ἔπειτα ἀνέτριχίασεν ἐκ φρικῆς, σκεπτομένη ὅτι ὁ ἀνὴρ εὗτος εἶχε καθέξει τὸν ἑρῶτά της· ἐνῷ δ' ἐβυθίζετο εἰς τὰς ἐπιπόνους ταύτας σκέψεις, ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἤνοιχθη, καὶ ὁ Κάμιλλος ἐφάνη· ἐχρειάσθη δὲ νὰ ζητήσῃ μειδιᾶμα διὰ νὰ μὴν ὑποπτευθῇ εὗτος τίποτε.

— Φίλη μου, ἰδοὺ εἰσιτήρια διὰ τὸ θέατρον· ἐξ ὧν συμπεραίνεται, ὅτι ἡ συνάθροις θὰ ᾖ λαμπρά. . . Ἀλλὰ τί ἔχεις; διατὶ ἡ τόση μελαγχολία;

— Ὡ! δὲν ἔχω τίποτε, παντελῶς τίποτε, σὲ βεβαίῳ· μόνον σφοδρὰ κεφαλαλγία πρὸ ὀλίγου κατέλαβε. . . Κάμιλλε δὲν θὰ ὑπάγω ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον· φοβοῦμαι μήπως αὐξήσῃ τὸ κακόν, ἐὰν ἐκτεθῶ εἰς τὸν ἑσπερινὸν ἀέρα.

— Ἀλλ' ἐξεναντίας ὁ ἀὴρ θὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀδιαθεσίαν σου, ἦτις, ἐπιθυμῶ νὰ τὸ πιστεύσω, δὲν εἶναι ποσῶς ἐπιφοδός.

— Ὅχι, ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ὅμως σὲ ἐπαναλαμβάνω, δὲν θὰ ὑπάγω εἰς τὸ θέατρον. . .

Ἄλλως, μία ἐπίσκεψις, ἣν πρὸ ὀλίγου ἐδέχθην, κατὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπουσίας σου, μοὶ ἔδωσε τὴν ἰδέαν πῶς νὰ περάσωμεν τὴν ἐσπέραν πολὺ πλέον εὐάρεστα.

— Εἶναι ἀδιακρίσια νὰ σᾶ; ἐρωτήσω ποῖα εἶναι αὕτη ἡ ἐπίσκεψις;

— Ὡ! βεβαίως ὄχι, ἡξέυρεις καλῶς. φίλε μου, ὅτι δὲν ἔχομεν τίποτε μυστικὸν ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον· εἶσαι τόσο πλῆρης εὐελιχρινείας, ἀληθείας ὡς πρὸς ἐμέ, ὥστε θὰ ᾔτο ἐγκλημα ἐκ μέρους μου νὰ μὴ σοὺ δεικνύω παρομοίαν ἐμπιστοσύνην.

Ὁ Κάμιλλος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἐμματος καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του· αὐτὴ ἀκουσίως ἔκαμε κίνημα διὰ νὰ τὴν ἀποσύρῃ, καὶ ἠθάνθη τὸ αἷμά της ἀναρρέον εἰς τὴν καρδίαν της. Ὁ Κάμιλλος παρετήρησε τὴν συγκίνησίν της ἐκ τῆς ὠρότης της· καὶ συγκινημένος καὶ ὁ ἴδιος, τὴν παρεκάλεσε νὰ τῷ εἴπῃ τὸ αἶτιον· τὸν καθυσάχε, βεβαιώνουσα αὐτὸν, ὅτι ἡ ἀλλοίωσις τῶν χαρακτήρων της προήλθεν ἐξ ἀδιαθεσίας, ἥτις τὴν κατέλαβεν ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Τότε, ἐπανελάθεν ὁ Κάμιλλος, κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὲ εἴπῃ; ὁποῖα εἶναι ἡ θερπνοτάτη αὕτη ἐσπέρα, ἣν ὑπόσχουσαι, ἡ καλλίτερον εἰπέ μοι κατ' ἀρχάς, ποῖα εἶναι ἡ ἐπίσκεψις αὕτη, εἰς τὴν ὁποῖαν χρεωστεῖς τὴν ἰδέαν αὐτῆς.

— Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη, ἀπεκρίθη ἡ Ἔμμα, εἶναι ἐνός τὸν ὁποῖον θὰ ὑπερευχαριστήθῃς νὰ γνωρίσῃς· εἶναι νέος τις κύριος Ρῶσος, τὸν ὁποῖον συχνάκις εἶδα εἰς Πετροῦ-

πολιν, ὅτε ἔδωκα τὰς τελευταίας παραστάσεις ἐκεῖ. μόλις πρὸ δύο μηνῶν ἦλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας, ἀλλ' εἶναι ἤδη ὑπερευχαριστημένος διὰ τὴν ὑποδοχὴν, ἣν πανταχόθεν τῷ κάμνουσιν αἱ γυναῖκες, κατ' ἐξοχὴν συνεισφέρουσι πολὺ εἰς τὸ νὰ νομισθῇ ὅτι ἡ πρωτεύουσα μας εἶναι ἡ θελκτικώτερα διαμονὴ τοῦ κόσμου. . . Ἐντοσούτω, φαίνεται ὅτι χθὲς νέα τις γυνή, ἥτις φέρει τὸ ὄνομά σας, ἀπέκτησε πολλὴν φήμην εἰς τὸν χορὸν τοῦ πρεσβείως τῆς Ἰσπανίας· μήπως εἶναι συγγενὴ σας;

Ὁ Κάμιλλος ἠλλοιώθη, εἰ χαριτήρες εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο ἐξωγραφημένη ἡ εὐθυμία, κατέστησαν παρעוּ: ὠχρότατοι. Ἡ Ἔμμα ἐπροσποιήθη ὅτι δὲν ἐπρόσβην, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ τῷ εἴπῃ ἀνυπομῶνως.

— Ἐ! λοιπὸν ἀποκρίσθε μοι.

Ὁ Κάμιλλος, ἀν καὶ ζητῶν νὰ καθουχάσῃ, ἀπεκρίθη μὲ μεγαλοπρεπὴ ἀμνηστία.

— Ἀλλὰ, ναί. . . ἡ μάλλον, ὄχι. . . δηλ. εἶναι πιθανώτατα ἡ χήρα ἐνὸς τῶν ἐξαδέλφων μου, ἀλλὰ πολὺ μακρυνοῦ βαθμοῦ.

— Ἄ! εἶναι χήρα. . . συνωδεύετο, λέγουσιν, ἀπὸ ἑνα γέροντα σεδασμώτατον, τὸν ὁποῖον ὑπέθετον πατέρα της. Λοιπὸν βεβαίως ὁ κύριος εὗτος θὰ ᾖ ναί· ἐξαδελφός σου τις μακρυνός.

— Φυσικῶς.

— Λοιπὸν, διὰ νὰ ἐπανελάθωμεν εἰς τὴν ἐξαδέλφω σου, φαίνεται χθὲς ὅλοι οἱ νέοι ἔσπευσαν τριγύρω της διὰ νὰ φλουεῖκῃσιν ἐν βλέμματι της.

— Τὸ ὁποῖον αὕτη ἀναμφιβόλως δὲν ἀπένειμεν εἰς κανένα.

— Ἐξ ἐναντίας· ἦτο πολὺ εὐκισθητός εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ νέου τούτου Ρώσου, εὐτυχὸς ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν.

Τὸ ξίφος τοῦ Δαμοκλέους, ἐὰν ἐφαίνοτο παρעוּθς εἰς τὸν νέον βουλευτὴν, δὲν θα τὸν κατέπληττε τόσο, ὅσον ἡ εἰδήσις αὕτη. Ἡ Ἔμμα ἐφαίνοτο πάντοτε ὅτι δὲν προσεῖχε ποσῶς, τί διατρέχεν ἐν αὐτῷ.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! ἀνέκραξεν, ὅταν ἀνέλαθεν ὀλίγον ἀπὸ τὴν κατάπληξίν του.

— Πῶς; δὲν εἶναι δυνατόν. . .

— Ὅχι, ἀναμφιβόλως, βεβαίωτα ἡπατήρης. . .

— Ἄ! αὐτὸ δὲ εἶναι πολὺ, ἀπεκρίθη ἡ Ἔμμα ἡσυχῶτα. Ἀλλὰ κύριε, τί παράδοξος χαρακτήρ εἶναι ὁ ἰδικός σου σήμερον! σὲ εὐρίσχω κατὰ πάντα ἀλλόκοτον! Ἰδοὺ μόνον διὰ νὰ μὲ δυσαρεστήσῃς, καὶ χωρὶς ἄλλο συμφέρον ἀναμφιβόλως, ἀρνείσαι ἐπιμόνως πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐγὼ δύναμαι νὰ σὲ βεβαιώσω τόσο θετικώτερον, καθ' ὅσον ἐκεῖνος, ὅστις μὲ τὸ εἶπεν εἶναι ὁ νέος ἐκεῖνος Ρῶσος, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἡ ἐξαδέλφη σου συγκιτένευσε νὰ συναντηθῇ ταύτην τὴν ἐσπέραν.

— Τί, ποῖος συγκιτένευσε,

— Δὲν σοὺ τὸ εἶπα; ἡ ἐξαδέλφη σου.

Ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἀμνηστία τοῦ Καμίλλου ηὔξανον εἰς ἑκαστον λόγον τῆς Ἐμματος· ἐδέχθη συνένταυξιν· ἐπανελάβε πολλάκις.

— Βεβαίως, ἀλλὰ μὲ φαίνεται ὅτι σὲ συγκινεῖ τοῦτο πολὺ. . . ἐπανελάθεν ἡ Ἔμμα· ἐντοσούτω τί σὲ ἐνδιαφέρει; αὕτη εἶναι συγγενὴς σου μόνον μακρυ

νῆ, καθὼς μὲ εἶπες, καὶ μεταξύ συγγενῶν τόσον ἀπεχόντων, δὲν εἶναι ἀναγκαῖα τοιαύτη φροντίς.

— Σὲ ζητῶ συγγνώμην Ἐμμα, ἀλλ' εἶναι χρέος μου νὰ ἐμποδίσω τὴν νέαν ταύτην γυναῖκα, νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ὑπόληψίν της, ἐρχομένη εἰς τὴν συνάντησιν, θὰ μὲ συγχωρήσῃς λοιπὸν νὰ λειψῶ δλίγας στιγμάς. . .

— Ὡ! Θεέ μου! εἶναι ὅλως διόλου ἀνωφελές, ἐπειδὴ ἡ ἐξαδέλφη σου καὶ ὁ νέος ἐραστὴς της μετὰ μίαν στιγμὴν ὥς θὰ ᾔηται ἐδῶ.

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούων ὁ Κάμιλλος δε Βερνέιλος, ἠναγκάσθη νὰ σιγηθῇ διὰ νὰ μὴν κάμψωσι τὰ γόνατά του, ἡ δὲ Ἐμμα ἐξικολουθοῦσα τὸ μέρος της, ἐπρόσθεσεν.

— Ἦθελον νὰ τοῖς προσφέρω ἓν πρόγευμα, εἰς τὸ ὅποιον θὰ παρευρίσκητο ἀναγκαιῶς ὁ ὅπως ἤλπίζον νὰ περᾶσωμεν τὴν ἐσπέραν τερπνότερα! πῶς σοῦ φαίνεται;

Ἡ θέσις τοῦ Καμίλλου ἦτο ἀληθῶς χριστωτάτη. Ἦρχετο νὰ ἰδῶν, ἂν καὶ ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ ψυχρὸς· βλέπουσα ἡ Ἐμμα τὸ σῶμα του καὶ τὴν ψυχὴν βασανιζόμενα, εἶπε καθ' ἑαυτήν. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἐκδικητὴς μου ἄρχεται! ἀλλὰ παρευθὺς μικρὸς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους της· ἐγενήθητο ἐκ ταύτης τῆς σκέψεως· πόσον προτιμότερον θὰ ἦτο ἂν ἡδυνάμην νὰ διατηρῶ τὸν ἐρωτὰ του, παρὰ νὰ τὸν καταφρονῶ καὶ ν' ἀπαυθῶ ἐκδικητὴν.

— Φίλη μου, εἶπεν ὁ Κάμιλλος, ζητῶν νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του ὑπὸ μορφήν ψυχρᾶς σοβαρότητος, σὲ εὗρισκω σήμερον ἔχουσαν ἐλαφρότητα ἀκατανόητον. Βίσιαι οὐ ἡ τολμῶσα νὰ μοῦ προτείνῃς νὰ γείνω μάρτυς τῶν ἐνόχων ἐρώτων τοῦ Ῥώσσου μετὰ τῆς νέας ταύτης γυναίκος, ἥτις, σὲ εἶπα, εἶναι συγγενὴς μου;

— Ναί, ἀλλ' εἰς τόσον ἀπομακρυσμένον βαθμόν. . .

— Σὺ, ἀληθῶς Ἐμμα, ἡδυνήθης νὰ συγκατανεύῃς, ὥστε ἡ οἰκία σου νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τόπος συναντήσεων. . . ; Ἀ! πρὸς χάριν μου σκεψού! καί, ἀντὶ νὰ μὴ κρατῇς, ἄρξθη με νὰ τρεῖς πληττειν τῆς ἄφρονης ταύτης γυναίκος, καὶ ἴσως θυνθῶ, ἂν ᾔηται ἀκόμη καιρὸς. νὰ τὴν ἐμποδίσω ἀπὸ σφάλμα, τὸ ὅποιον θὰ τὴν ἀπώλεσεν διὰ παντός!

Καὶ ὁ Κάμιλλος, λέγων ταῦτα, ἔλαβε τὸν πῖλόν του ὅπως ἐξέλη, ἀλλ' ἡ Ἐμμα τὸν ἐσταμάτησεν, ὅτε ἐτοιμάζετο νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

— Στάσου, κύριε, καὶ συγχώρησόν μοι νὰ σοὶ ἐκφράσω πόσον εὗρισκω ἀπερισκεπτόν, διὰ νὰ μὴν εἴπω ἀκατανόητον, ὅτι πρὸ δλίγου μὲ τόσον ζέσιν εἶπες. Ἡ ἐξαδέλφη σου, κυρία Βερνέιλου, εἶναι χήρα, τὸ εἶπες σὺ ὁ ἴδιος· ἐπομένως εἶναι ἐλευθέρη νὰ διαθέσῃ τὰ κατ' αὐτὴν ὅπως τῆς φαίνεται καλόν· ἀγαπᾷ νέον, ὅστις κατέχει λαμπροτάτην θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀνταγαπᾶται ἀναμφόβολως, λοιπὸν δύναται καὶ πρέπει νὰ ᾔηται ὁ γάμος ἀκόλουθος τοῦ σιωπηλοῦ ἐρωτός των. Βλέπετε ἵπὸν καλῶς, κύριε, ὑπὸ ταύτην τὴν μορφήν, θὰ ᾔηται πολὺ ἀσυλλόγιστος ἂν ἐμποδίσῃς τὴν ἐξαδέλφη σου νὰ πράξῃ ἐν μέγα σφάλμα, ἀφ' οὗ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὁ γάμος φαίνεται ἄξιος τοιαύτης ἐπωνυμίας.

Διὰ τὴν ἐπιπληξίν δὲ, ἦν μ' ἔκαμες, ὡς συγκατανεύσασαν νὰ χρησιμεύσῃ ἡ οἰκία μου εἰς αὐτὸν, ὡς τόπος συναντήσεως, ὀλίγαι λέξεις ἀρκοῦν πρὸς ἀπόδειξιν

τῆς πολλὰ δλίγης· σου γενναιότητος· δίδει ἡ διαγωγή μου εἶναι κατὰ πάντα συνεπής. . . Ὡ! μ' ὅλην τὴν ἀνυπομονήσίαν σου, θὰ μ' ἀκούσῃς μέχρι τέλους! . . Ὁ νεανίας οὗτος, καθὼς· σὲ εἶπον, ἐξερχόμενος τοῦ οἴκου μου καὶ ὁμιλῶν ἀκαταπαύστως περὶ τοῦ πρὸς τὴν ἐξαδέλφη σου ἐρωτός του, ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ εἴπῃ, πόσον ἡ κυρία αὕτη ἤθελε νὰ μοῦ ἐκφράσῃ τὸν διὰ τὰ προτερήματά μου θαυμασμόν της, καὶ ἰδίως πόσον αὕτη ἐπέθυμει νὰ μὲ γνωρίῃ στενωτέρων. Καταλαμβάνεις λοιπὸν εὐκόλως, κύριε, δι, ὡς καλακευομένη καὶ εὐτυχής, ἔσπευσα ν' ἀποκριθῶ εἰς τὸν νέον ἐρωτόληπτον, ὅτι ἡ ἐπισκεψίς της ἐρωμένης του θὰ μὲ πηγρῶσῃ εὐτυχίας καὶ εὐχαριστήσεως. Ἐλπίεις δὲ, ὡς νέος τρελλὸς, ἡγήσθῃ, μὲ ἐγκατελείψῃ ἐσπευσμένως, φωνάζων δι, εἰς αὐτὸν μόνον ἀνήκει ἡ τιμὴ νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς ἐμέ, καὶ δι, θὰ ὑπαγῇ τρεχών νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς τὸ οἶκόν μου· ἐχρεώσεται νὰ τὸν σταματήσῃ; Ὁχι, βεβαίως! Ἡ μὴν ὑπερευχαριστημένη ἄλλως τε νὰ κρινῇ ἡ ἴδια, ἂν ἡ ὠραιότης της γυναικὸς εἶναι ὅσον μὲ εἶπε θαυμασία, καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας του, μ' ἤλθεν ἡ ἴδια νὰ τοῖς προσφέρω πρόγευμα, εἰς τὸ ὅποιον, σὲ τὸ ἐπαναλαμβάνω, θὰ παρευρῇ, ἐπειδὴ δὲν βλέπω εἰς τὴν διακινδυνεύει τὴν ὑπόληψίν σου, ἡ τὴν ἀξίαν σου· θὰ ᾔηται μὲθ' ἐνός πολὺ διακεκριμένου νέου καὶ μετὰ τῆς ἐξαδέλφης σου. . . εἶναι πολὺ σύμφωνον. . . σὲ ἐπαναλαμβάνω, ὁ ἔρω, τὸν ὅποιον τρεφον ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, δὲν πρέπει ποσὺς νὰ σὲ τρομάξῃ, μ' ὅλην τὴν αὐστηρότητα τῶν ἀρχῶν σου, ἀφ' οὗ, ἐλευθέραι καὶ εἰς δὲ, ἔχουν ἀναμφιβόλως σκοπὸν νὰ ἐνωθῶν.

— Ἀλλὰ, Ἐμμα. . .

— Ἐμπρός· βλέπω δι, ἐπειδὴ δὲν ἔχῃς καλὰ διακατοχῆματα, ἐπειμαζομαι νὰ μεταχειρισθῇς ἐπιχειρήματα τοῦ βήματος· σὲ εἰδοποιῶ δι, δὲν τὰ ἀγαπῶ ποσὺς. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ὑποταχθῇς ὁλοτελῶς εἰς τὴν θέλησίν μου.

Ὁ Κάμιλλος ἐβάδιζεν ἐπὶ καρτίων, κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν· ἐκτόπα τοὺς πόδας εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς Ἐmmas μὲ τὴν ἀνυπομονήσίαν νέου τινος ἵππου, ἐνῶ ἤγγιζεν ὅλα τὰ ἐλατήρια τοῦ πνευμάτος του διὰ νὰ ἐξῇ μέσον ἵνα ἐξέλθῃ τῇ ἀληθῶς ὑπεράτης ἀμυχῶναις του. Διὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ, ὑπεκρίθη δι, ὑπεχώρει εἰς ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τῆς Ἐmmas, καὶ δι, ἐνέδιδεν εἰς ὅτι ἀπῆται· καὶ μετ' ὀλίγον ἐγειρόμενος ἐξαίφνης καὶ φέρων τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς νὰ τὸν ἤλθεν ἐνθύμησις τις, ἀνέκραξε.

— Φίλη μου, πρέπει νὰ ἐξέλθω παρευθὺς, μία ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν ὁλοτελῶς ἐλησμένῃσα. . .

— Ἀναμφιβόλως, θέλεις ν' ἀπειθῶσῃς, δίσκοπεν ἡ Ἐμμα, μειδιῶσα εἰρωνικῶς· δὲν θὰ ἐγελούσες παρὰ πολὺ διὰ τὴν ἀνοστήν μου, ἂν σ' ἐπίστευον, καὶ ἰδίως ἂν σὲ ἄφρινα νὰ ἐξέλθῃς;

— Ἀλλ' Ἐμμα, σὲ ὁμνῶ δι, πρέπει ἀρείκτως. . .

Ἡ Ἐμμα, ἥτις παρήγει ὅλα τὰ κινήματα τοῦ Καμίλλου, ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν, καὶ, θέτουσα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῶν κλειθρῶν, τοῦ εἶπε μὲ σταθερὰν φωνήν. . .

— Καὶ ἐγὼ σὲ ὁμνῶ, κύριε, δι, δὲν θὰ ἐξέλθῃς.

Ὁ Κάμιλλος κατεστῇ σχεδὸν μανιώδης· ἂν δὲν ἀνεκαίτετο, θὰ συνέτριβε τὴν χεῖρα, ἥτις ἐκρατοῦσε τὴν κλειδωνίαν. Ἡ Ἐμμα ἔστρεψε τὸν κῶλον.

— Τί κάμνεις; ἀνέκραξεν ὁ Κάμιλλος, τοῦ ἐποίου

ἡ φρίκη κατέστη τοιαύτη, ὥστε δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τῆς σταματήσει τὸν βραχίονα.

— Θέλω νὰ ἐμποδίσω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἰδιοτροπιῶν σου, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἑμμα μὲ τὴν πλέον ἐπιτηρθευμένην ἡσυχίαν.

Παρευθὺς εἶ, ὑπηρετῆς; ἐφάνη ἡ Ἑμμα τοῦ εἶπε νὰ ὑπάγῃ, ἐκ μέρους τῆς νὰ δώσῃ τὴν διαταγὴν εἰς τὸν Θωρῶδον νὰ κλείσῃ τὴν πύλιν τοῦ μεγάρου, μὴ ἀφίνω μῆτε νὰ ἐξελθῇ, μῆτε νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς ἄνευ τῆς αἰθείας τῆς.

Ὁ Κάμιλλος, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, ἠθέλησε νὰ σταματήσει τὸν ὑπηρετὴν δὲ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοιαύτης διαταγῆς· καὶ ἐπειδὴ εὗτος ἐφαινετο διατάζων, ἡ Ἑμμα ἀναλαμβάνουσα ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειάν τῆς, ἐβόρυσεν αὐστηρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὑπηρετοῦ τῆς καὶ τὸν διέταξε νὰ τῇ ὑπακούῃ παρευθὺς καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ διὰ διαταγὰς ἔχει νὰ λαμβάνῃ μόνον ἀπ' αὐτῆς. Τότε ὁ ὑπηρετῆς ἔκλινε καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ πτωχὸς Κάμιλλος ἦτο ἄξιος εὐτυπλοχῆς· ὀλίγον ἔλειψεν ἡ Ἑμμα νὰ παραιτήσῃ τὴν ἐλπίκην τῆς, βλέπουσα αὐτὸν ὑποφέροντα τόσον τρομερά. Ἀλλ' ἐνθυμηθεῖσα τὴν ὑπόσχασίν τῆς πρὸς τὴν κυρίαν δε Βερνέλλου, κατεβουσίασεν εὐκόλως τὴν πρόσκαιρον ταύτην συμπάθειαν τῆς, στρεφόμενη δὲ τότε πρὸς τὸν Κάμιλλον, τῷ λέγει.

— Τώρα, κύριε, συγχώρησέ με νὰ σὲ ἐκφάσω τὴν ἐκπληξίν μου καὶ τὴν λύπην μου διὰ τὴν διαγωγὴν σου. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πρὸς ἐμὲ διαδεδωκυμένων σου, ὅτι θὰ ὑπόκεισαι εἰς ὅλας τὰς ἐπιθυμίας μου, ὅτι θὰ ὑποτάσσῃσαι εἰς ὅλας μου τὰς θελήσεις; Σὲ ἐκρίνα πολὺ κακῶς, κύριε, ἐπειδὴ σ' ἐπίστευσα ἀνικάνω ν' ἀρνηθῇς μὲ ἰσχυρογνωμοσύνην ἀληθῶς ἀκατάληπτον, καὶ μὲ τὰς γελοιωδετέρας προφάσεις, ἡδονῇ, ἥτις ἄνευ τῆς παρουσίας σου, θὰ ἦτο δι' ἐμὲ ἄνευ θεληγῶν· ὅθεν εἶμαι ἀγανακτισμένη, μακρώδης· καὶ σὲ δυνάω, κύριε, ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃς τοῦ μεγάρου τούτου, ἐκτὸς ἐὰν λάθῃς τὴν ἀδίσταν τῆς ἰδίας μικρᾶς σου ἐξ αὐτοφάνειας. ὦ! λαβε ὑπομνην, ἀναμφιβόλως δὲν θὰ περιμείνῃς; πολὺ, ἐπειδὴ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἡ κυρία θὰ ᾔνοιξῃ.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἡ Ἑμμα ἐξῆλθεν, ὡς νὰ ἐφοβήθη τάχα, ὅτι δὲν θὰ δυνήθῃ ν' ἀνισταθῇ εἰς τὴν ἀγανάκτησίν τῆς.

Μείνας μόνος ὁ Κάμιλλος, ἡλλοιωμένος, συγχισμένος, ἐβόρυσεν ἐπὶ ἀνακλιντροῦ καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐπὶ τῶν δύο χειρῶν τοῦ ἐστηριγμένην, ἠρώτησεν ἑαυτὸν ἐὰν σύζυγος εὐρέθῃ ποῦ εἰς τοιαύτην κρίσιν ὁσιν.

Ἡ Ἑμμα τοῦ ἐπρόκειτο πραγματικῶς μοναδικὴν ἡδονὴν, ἐν γεῦμα μετὰ τῆς γυναικὸς τοῦ καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς! ἐπειτα ἤρχισεν ἀλληλοδιαδόχως νὰ καταρᾶται τὸν καταχθόνιον Ῥῶσσον, νὰ πλατῇ σχεδία ἐκδικήσεως κατ' αὐτοῦ, καὶ νὰ συλλογίζεται τὴν καταφρόνησιν καὶ τὸν ἐμπαιγμὸν, ὅταν ἡ Ἑμμα ἐμελλε νὰ μάθῃ, ὅτι ἡ ὑποτιθεμένη αὐτῇ ἐξαδέλφῃ τοῦ ἦτο ἡ ἰδία τοῦ σύζυγος· ἡ ἰδέα αὕτη ἀνῆγειρεν ἐξαίφνης τὸ καταβεβλημένον λογικὸν τοῦ, ἠθέλησε νὰ ἐπιχειρήσῃ τελευταίαν ἐρεθὸν ἤχησε τὸν κώδωνα. Εἰς τὸν ὑπηρετῆς ἐφάνη.

— Ἀναμειβόλως, τοῦ λέγει ἅμα ἐφάνη, ἡ δὲ σποινὰ σας ἀνῆρσε τὴν διαταγὴν τὸ νὰ μὴν ἐξελθῇ κανεὶς;

— Ἐξ ἐναντίας, ἡ κυρία ὑπῆγεν ἡ ἰδία νὰ βεβαιώ-

θῇ ὅτι ἡ πύλη τοῦ μεγάρου εἶναι καλὰ κλεισμένη, καὶ διέταξεν πάλιν ν' ἀρῇσῃσιν ἐλευθερὰν τὴν εἰσοδὸν μόνον εἰς μίαν γυναῖκα συνοδευμένην ὑφ' ἐνὸς κυρίου.

— Ἰδοὺ βεβαίως, ἐσκέφθη ὁ Κάμιλλος, ἡ σύζυγός μου καὶ ὁ αἷμος εὗτος Ῥῶστος! — Φίλε μου, τῷ εἶπεν ἀκολούθως, παρουσιάζων εἰς αὐτὸν βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ, σὲ πὸ δίδω, ἐὰν δυνήθῃς νὰ με ἐκβάλλῃς; ἐντεῦθεν.

— Φεῦ! ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετῆς, ἀπομακρυνόμενος, ἂν διὰ τοῦτο μόνον ὁ κύριος μ' ἐκράξεν, ἀποσύρομαι, ἐπειδὴ δὲν θὰ δυνήθω νὰ κάμω διὰ με ζήτητέ, καὶ ἂν μὲ δώσῃ ὅλον τὸν χρυσὸν τῆς Καλλιφορίας.

Ὁ Κάμιλλος ἐπίστευσε τότε εἰς τὴν εἰμαρμένην, ἐπειδὴ ἐσυλλογίζετο, — εἰς χιλίους ὑπηρετάς μέλις δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἷς, ὅστις νὰ μὴ διαφθάρῃ ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ ἐτοχε νὰ πέσῃ ἀκριβῶς εἰς αὐτόν! Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤκουσε θόρυβον.

— Θεέ μου, ἐὰν ᾔνοιξῃ ἡ σύζυγός μου!

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ περισσότερον, θέλων νὰ φύγῃ ἢ νὰ κρυφθῇ τοῦλάχιστον, ἐτρέξεν εἰς ὅλας τὰς θύρας τοῦ δωματίου ἔνθα ἦτο κεκλεισμένον· ἀλλ' ὅλοι ἦσαν κλειστοί, ἐκτὸς ἐκείνης δι' ἧς ἐξ ἀνάγκης θὰ εἰσῆρχετο ἡ σύζυγός του.

— Τατέλεσαι! ἐφοράθην! ἐσκέφθη καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λειποθυμήσῃ, τόσον ἰσχυρὰ ἦτο ἡ συγκίνησίς του, ὅταν εὐτυχῶς παρετήρησεν ἐν σπουδαστήριον τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ, κατέφυγεν ἐκεῖ καὶ παρευθὺς εἰσῆλθεν ἡ σύζυγός του, συνοδευομένη ὑπὸ νεανίου τινός, ὅστις τὴν ὅδελεπεν ἑρωτικῶς, κρατῶν τὰς χεῖράς τῆς. Ὁ νέος εὗρος ἦτο ἡ Ἑμμα· ἀραιὰ γενεὴς καὶ ἐλαφρὸς μύσταξ τεθειμένος ἐντέχνως ἐπὶ τοῦ ἁνω χειλούς, τὴν καθίστων ἐντελῶς ἀγνωρίστον· ἄλλως, ἦτο σχεδὸν νύξ καὶ ἦτο ἀδύνατον εἰς τὸν Κάμιλλον νὰ τὴν γνωρίσῃ.

Ἡ Ἑμμα, ἀφ' οὗ περιέφερε τὰ βλέμματά τῆς περίεξ τοῦ δωματίου, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὴν κυρίαν δε Βερνέλλου, εἰς τὸν σπουδαστήριον τοῦτο ἐξ ἀνάγκης θὰ εἶναι προσοχὴ· νὰ ὑποκριθῶμεν καλὰ τὰ μέρη μας· ἐπειτα ὑψόνουσα τὴν φωνήν τῆς τὴν ὁποῖαν ἐπροσπάθει νὰ καταστήσῃ βαρυτέραν καὶ ν' ἀλλᾶξῃ, δίδουσα αὐτῇ ξένον τόνον, ἐξηκολούθησε.

— Φίλη μου, μόλις δύναμαι νὰ συλλάβω τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας μου· ἰδοὺ λοιπὸν ἦλθεν ἡ στιγμή, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀπέβλεπον μὲ τόσην ἔσιν· ὦ! ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡ ὠραιότερα τῆς ζωῆς μου.

Ὁ Κάμιλλος ἐξέβαλλεν ἓνα ξεναγκνὸν, σκεπτόμενος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τὸ αὐτό.

Ἡ Ἑμμα ἐξηκολούθησε.

Δὲν εἶναι διόλου ὄνειρον, ὅτι κατεδέχητε τέλος νὰ συγκατανεύσετε εἰς τὰς εὐχάς μου, εἰς τὸν ἔρωτά μου;

— Φεῦ· ἐσκέφθη ἐκ νέου ὁ Κάμιλλος, ὅστις ἤκουεν ὅλα, εἶναι πολὺ ἀληθές ὅτι εἶναι πραγματικόν· καὶ σχεδὸν παρευθὺς ἀνῆρσεν ποῦ εἶχεν ἤδη ἀκούσει τὴν φωνὴν ταύτην, ἥτις δὲν τοῦ ἐφαινετο ξένη.

Ἡ κυρία δε Βερνέλλου καταβεβασμένης τοῦ, δ-φθαλμοῦς ἔχουσα, δὲν ἀπεκρίνετο.

— Τί λοιπὸν; τῆς εἶπεν ἡ Ἑμμα, μοῦ φαίνεται μελαγχολικὴ. ὦ· σὰς παρακαλῶ, ἐμπιστευθῆτέ μοι τὸ μυστικὸν τῆς λύπης σας. Θάρρος, προσέθεσε μὲ χαμηλὴν φωνήν, σκεφθῆτε ὅτι μόλις ἤρχισεν τὸ μέρος σας.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐδοθήσαν τὴν κυρίαν δε-Βερνεΐλλου νὰ ὑπερβῇ τὴν δύναμιν τῆς συγκινήσεώς της· καὶ ἀπεκρίθη μὲ ἀρκετὰ σταθερὰν φωνήν.

— Σὰς ὁμύω, φίλε μου, οἱ δὲν ἔχω καμμίαν λύπην, ἀπολαύω μάλιστα μεγίστην εὐχαρίστησιν οὕτα μαζὶ σας.

— Μὲ ἀπατάτε, ἐπανελάβεν ἡ Ἐμμα, καί τι σὰς ἀνυσχεῖ, ἔχω πεποιθῆσθαι ἐμπρός, ἐμολογήσατέ μοι εἰλικρινῶς, αἰσθάνεσθε ἔλεγχόν τινα, διότι δὲν φυλάττετε τὸν ὅρκον τῆς πιστεως, τὸν ὅποιον ὠμώσατε εἰς τὸν σύζυγόν σας; Ὡ! φίλη μου, πιστεύσατέ μοι, ἀπομακρύνετε αὐτὸν τὸν ἔλεγχον· ἐπειδὴ ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἠξέειρε νὰ ἐκτιμᾷ τὸν θησαυρὸν, τὸν ὅποιον ἔχει, ὅστις σὰς ἀπατᾷ καὶ σὰς παραμελεῖ δι' ὠραϊότητα τινα βεβαίως κατωτέραν τῆς ἰδικῆς σας, δὲν εἶναι ἀξίος νὰ σὰς ἐμπνεύσῃ ἔλεγχον.

Ἡ κυρία δε-Βερνεΐλλου ἀνεστέναξε βαθέως.

— Μὴν ἀναστενάχετε οὕτως, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἐμμα· καί, ἡ γυνὴ χρεωστεῖ ν' ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της· καὶ ἔχει δικαίον νὰ τῷ ᾔηται πιστῇ, ἐν ὅσῳ καὶ αὐτὸς τὴν ἀγαπᾷ, καὶ ὅλη του ἡ ζωὴ κάμνει τοῦτο καταφανές. Ἀλλὰ ν' ἀγαπᾷ ἕνα ἐπικρὸν; Ὡ! θὰ ᾔηται πολὺ καταγέλαστος.

Ὁ Κάμιλλος εἶπε κατὰ μέρος, οἱ δὲ νέος Ῥώσος θὰ ἐλάλει πολὺ διαφόρως, ἐὰν ποτὲ ἐνυμφεύετο...

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἐμμα, ἥς ἡ φωνὴ βαθμυδὸν ἀνυψῶτο, ὅταν ἡ γυνὴ αὕτη ἀπαντήσῃ ἄνθρωπον πρὸς τὸν ὅποιον ἡ ψυχὴ της ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ συμπάθειαν, ἄνθρωπον, ὅστις θὰ τῆς διατηρήσῃ αἰῶνιον ἔσχατον, καὶ ὅστις θὰ θεωρῇ ἑαυτὸν πανευτυχῇ, ἐὰν θυμωθῇ νὰ τῆς ἀφιέρωσιν ὅλην τὴν ὑπαρξίν του.

Ὁ Κάμιλλος ἔκαμεν κίνημα τῆς κεφαλῆς, προσένηθ' ἀπὸ ταύτης τὴν σκέψιν· οἱ δὲ ἐὰν τοῦτο ἐξηγήτατο ἀπ' αὐτὸν, ἡ ὑπαρξὶς τοῦ τοιοῦτου δὲν θὰ ἦτο πολὺ μακρά.

Ἡ κυρία δε-Βερνεΐλλου ἀπεκρίθη εἰς τὴν Ἐμμαν.

— Εἶμαι εὐαίσθητος πρὸς τὸν ἔρωτά σας, ἀλλὰ σὰς ὁμολογῶ, φίλε μου, οἱ θὰ ᾔημιν εὐτυχιστέρα, ἐὰν διετήρουν τὸν τοῦ συζύγου μου· καί, ἐὰν σήμερον ὑποχωρῶ εἰς τὰς ἐπιθυμίας σας, ὑποχωρῶ, διότι ἡ ψυχρότης του καὶ ἡ ἀδιαφορία του δὲν μὲ ἀφίνουν καμμίαν ἐλπίδα.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἔδωσαν ζωὴν τινα εἰς τὸν Κάμιλλον, τοῦλάχιστον, ἐσκεφθῇ, δὲν προεχώρησαν ὅσον ἐροδοῦμην.

Ἡ Ἐμμα ἐπανελάβε. Σὰς παρακαλῶ θελκτικωτάτη μου κυρία, ἂς μὴν συλλογιζώμεθα πλέον τὸν σύζυγόν σας, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, ὅσος τὸ ἐπαναλαμβάνω ὡς σκεπτόμεθα μόνον διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ οἱ συντηρήθην. Μ' ἀγαπάτε λοιπὸν πραγματικῶς;

— Δὲν σὰς τὸ εἶπον ἤδη;

— Λοιπὸν, δόσατέ μοι ἐν δεῖγμα· ἀναμφιβόλως ἡ Ἐμμα εἶναι εἰς τὸ κοσμητήριόν της· κάμετέ μοι τὴν χάριν νὰ ὑπάγετε πλησίον της, παρακαλοῦσα αὐτὴν νὰ ταχύν τὸ γαῖμα, καὶ ἀκολούθως νὰ παραδοθῶμεν ὁλως εἰς τὸν ἔρωτά μας· ἐντοσούτῳ, σταθῆτε νὰ σὰς ἀσπασθῶ. Ποτὲ φίλημάς οὐσσάρου δὲν ὑπῆρξεν ἡχηρότερον τοῦ φιλήματος τῆς Ἐμματος ἐπὶ τοῦ ὥραιου μετώπου τῆς κυρίας δε-Βερνεΐλλου· ὅθεν καὶ εἰσέδυσε μέχρι τοῦ βήθους τῆς καρδίας τοῦ Κάμιλλου, ὅστις ἠσθάνη τοὺς πόδας του κλονουμένους.

Ἡ Ἐμμα ἀπομακρυνθείσης τῆς γυναικὸς τοῦ Καμίλλου, μείνασα μόνη, περιεπάτει ἱπποτικῶς κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ δωματίου, καὶ τριβούσα τὰς χεῖρας ὡς κύριος τι· ὅστις χαιρεῖ διὰ καλὴν τύχην.

— Τὶ ἀξιολάβειτος γυνὴ· ἐψιθύριζεν ἀρκετὰ δυνάτεια διὰ νὰ τὰ ἴκοι ὁ Κάμιλλος· ὁ σύζυγός της ἀληθῶς εἶναι ἡ τυφλὸς ἡ τρελλὸς, ἀπὸ τὴν ἀμελῇ αὐτῷ. Πόσον ἔρωτα, πόσῃ μέθην θὰ εὖρα πλησίον τῆς γυναικὸς του, ἐνῷ αὐτὸς ἀναμφιβόλως εἶναι εἰς τοὺς πόδας τῆς ἐρωμένης του! Ὡ! τὸν εὐχαριστῶ πολὺ εἰλικρινῶς, ἐπειδὴ ἡ διαγωγή του πρὸς τὴν γυναῖκά του μὲ λυτρώνει τῶν ἐλέγχων, οὐ θὰ ἐδοκιμαζον, καὶ ἐν μέσῳ ἀκόμη τῆς εὐτυχίας μου, ἂν ἐτέραια τὴν εἰρήνην ἐνὸς ἀξίου ἀνθρώπου.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι παρώξυναν εἰς τὸν ὑπερτατον βαθμὸν τὴν μανίαν τοῦ Καμίλλου· μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ, ἐξῆλθεν ἐσπευμένως τοῦ σπουδαστηρίου καὶ δευθύνθη πρὸς τὴν Ἐμμαν, ἥτις ὑποκρυνομένη θαυμασιῶς ἐκπλήξιν, τὸν ἠρώτησε μὲ θυμὸν ποῖος ἦτο, καὶ τίνι τρόπῳ εὕρισκετο εἰς τὸ δωματίον ἐκεῖνο.

— Τί σὲ ἐνδιαφέρει; ἀπεκρίθη ὁ Κάμιλλος, ὁργιζόμενος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον· σὲ ἀρκεῖ νὰ ἠξέειρῃς οἱ εἶμαι φίλος τοῦ κυρίου Βερνεΐλλου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐξέφρασες τὰς βανχυστέρας ὕβρεις καὶ ἀπαιτῶ νὰ μὲ δώσης λόγον.

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις· εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἐμμα· λοιπὸν ὑπάγει καλὰ.

Πραγματικῶς, καὶ ἡ μεταμφιεσις ἐὰν δὲν κατέσταινεν αὐτὴν ἐντελὴς ἀγνώριστον, τὸ σκότος τὸ ὁποῖον ἐπεκράτει εἰς τὸ δωματίον ἤρκει, ὥστε νὰ μὴ γνωρισθῇ.

— Κύριε, ἀπεκρίθη αὕτη, ἂν καὶ δὲν καταλαμβάνω τὸ διὰ τὸν Κάμιλλον συμφέρον σας, ὁ ὁποῖος δὲν τὸ ἀξίζει, συμφωνῶ νὰ σὰς δώσω ὅποιανδήποτε ἱκανοποίησιν θέλετε, ἀλλ' αὖτις μόνον καὶ ὄχι σήμερον.

— Κύριε, ἀπαιτῶ ἀμέσως.

— Ὅχι, κύριε, δὲν δύναμαι ποσῶς.

— Μὴ μὲ ὑποχρεώσετε νὰ σας ἀναγκάσω εἰς αὐτό.

— Εἴθετε ἐλεύθερος, κύριε, ἀλλὰ σὰς ὁμύω ὅτι δὲν θὰ κτυπηθῶ μὲ σὰς. εἰμὴ μετὰ τὴν συνάντησιν μου μετὰ τῆς θελκτικωτάτης ἐρωμένης μου.

Ὁ Κάμιλλος ἔκαμεν ἓν πῆδημα, τοιοῦτον ὥστε ἡ κεφαλὴ του ἤγγισεν τὴν ὀροφήν.

— Μὰ τὴν ψυχὴν μου, αὐτὸ πρὸ πάντων θέλω νὰ ἐμποδίσω.

— Μὰ τὴν ψυχὴν μου· αὐτὸ εἶναι τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐμποδίσετε· ἀπεκρίθη ἡ Ἐμμα, προσπαθοῦσα νὰ λαμβάνῃ τὸν αὐτὸν τόνον τοῦ Καμίλλου, τοῦ ὁποίου ἡ μανία ἠῤῥῆξεν ἐπιστητικῶς.

— Ἀθλίε Ῥώσσε! φοβοῦ τὴν μανίαν μου!

— Γάλλε αὐθάδῃ, τρέμε τὸν θυμὸν μου!

— Εἴσο' ἔτιμος γυναικοπλάνος.

— Εἶσαι ἀπαταίων.

— Ἐὰν δὲν κατεφρόνουν τὴν ἀδυναμίαν σου, θὰ σὲ συνέτριβον.

— Ἀ· παραλογίζεσθε.

— Λοιπὸν. συγκατανεύσον νὰ κτυπηθῇς.

— Ἀ. ναί. συγκατανέω, καὶ πρὶν μιᾶς ὥρας θὰ ἔχω τὴν ζωὴν σας ἢ θὰ ἔχετε τὴν ἐδικήν μου· ἐν τοῦτοις σὰς χαιρετῶ καὶ τρέχω νὰ ζητήσω μάρτυρας καὶ ὅπλα.

Εἰς τί θά καταντήσουν ὅλα ταῦτα; ἐσκέφθη ὁ Κάμιλλος ὅταν ἔμεινε μόνος· καὶ φρεσινόμενος ἀπὸ τὴν θέσιν του, διενόετο νὰ εὕρῃ μέσον τι ν' ἀποσυρθῇ. Ἀλλὰ μεταξὺ ὧλων του τῶν σκέψεων αἰτίνες τὸν ἐπολιόρκουν μία ὑπερίσχυεν ὧλων· ἡ ἐκπληξὶς ἦν τοῦ ἐπροξένει ἡ διαγωγὴ τῆς γυναικὸς του. Οὕτως οἱ ἄνδρες εὐρίσκουν φυσικώτατον νὰ θυσιάζωσι διὰ μίαν ἰδιότητα των τὴν ἡσυχίαν, τὴν εὐτυχίαν μιᾶς γυναικὸς, καὶ ἀπαιτοῦσιν ἔπειτα ἡ γυνὴ αὐτὴ νὰ τοὺς διατηρήσῃ καὶ τὴν πιστὴν καὶ τὸν ἐρωτὰ τῆς. Ἀλλ' ὁ Κάμιλλος, ὅστις μ' ὅλα ταῦτα ἦτο ὑγιὼς κρίσεως, ἐνόησε παρעוּתָּς ὅτι ὅλα ταῦτα προήρχοντο ἐκ τοῦ σφάλματός του, καὶ ὅτι δὲν εἶχε δίκαιον νὰ παραπονεῖται, καὶ τότε ἡ μετάνοια καὶ ἡ τύψις τοῦ συνειδήτος ἐκυρίευσαν τὴν ψυχὴν του· καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ἔπρεπε, διὰ νέων φροντίδων ν' ἀνακτήσῃ καρδίαν, τὴν ὁποίαν ἔμελλε ν' ἀπολέσῃ, ἀντὶ νὰ ἐπιπλήξῃ τὴν διαγωγὴν τῆς συζύγου του, νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς συγγνώμην τῆς ἰδίας αὐτοῦ διαγωγῆς· ἀνεπιστήθως ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρωσ τοῦ ἀνηγέρθη ἰσχυρώτερα παράποτο· ἡ Ἔμμα ἐνόησεν εὐστόχως ὅτι εἰς τοιοῦτους ὁργανισμοὺς ἡ ζήλεια ἐπαναφέρει τὸν ἔρωτα.

Ἀλλ' ἦν ἐσκέφθη παρעוּתָּς ὁ Κάμιλλος, πρόκειται νὰ προμηθευθῇ ὅπλα καὶ μάρτυρας, διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν αὐθάδειαν τοῦ ἀνοήτου τούτου ξένου· τί νὰ πράξω διὰ νὰ ἐξέλθω ἀπ' αὐτὸ τὸ μέγαρον;

Ἀλλ' ἐνταυτῷ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας ἠνοιχθήσαν μὲ μέγαν κρότον, καὶ ὁ Ἀρθεῦρος δε-Βεάρν ἐρρίφθη βιαίως εἰς τὴν αἵθουσαν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὑπηρέτην φέροντα κηρία ἀναμένα, τὰ ὅποια ἀπέθεσαν ἐπὶ τῆς ἐστίας.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἀνέκραξεν ὁ Ἀρθεῦρος διευθυόμενος πρὸς τὸν Κάμιλλον· θὰ δυνήθῃς νὰ μὲ τὸ ἐξηγήσῃ, ἤρνήθησαν νὰ μ' ἀνοίξουν τὴν πύλιν τοῦ μεγάρου. Κτυπῶ μίαν φοράν, δύο τρίτες, τίποτε κανεῖς δὲν ἀποκρίνεται· κιτυπῶ τετάρτην, τίποτε ἀκόμῃ καὶ ἐν τοσούτῳ διὰ τίνος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ παραθύρου, βλέπω τὸ καταχθόνιον πρόσωπον τοῦ θυρωροῦ, ὅστις μ' ἐβλεπε καὶ αὐτός. Διὰ τί λοιπὸν δὲν μ' ἀνοίγεις; ἐφώνησεν, ἤδη ἀρκετὰ δεσχερσισμένης. — Ἐχω διατάγην νὰ μὴν ἀνοίξω εἰς κανένα, μ' ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ μετακινήσῃ. Ἡ διαταγὴ αὕτη δὲν ἀφορᾷ βεβαίως ἐμέ; τοῦ εἶπον. Εἶναι ἐδῶ ἡ κυρία σου; — Ναί κύριε — Λοιπὸν πῆγαινε νὰ τῆς εἰπῇς, ὅτι ἦλθον νὰ τῆς ἀναγνώσω ἐν μέρος, τὸ ὁποῖον ἐσύνθεσα δι' αὐτὴν, τὸ ὁποῖον βεβαιοῦντα θὰ τριπλασιάσῃ τὴν γῆμιν τῆς. — Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη, καὶ τὸ ζῶον μου σ' τρέφει τὰ νῶτα. Τότε γίνονται ἐκτός ἐαυτοῦ, καὶ ἀναβὰς διὰ κλημάκος καὶ διαρρήξας τὸ παράθυρον εἰσέρχομαι εἰς τὸ οἶκμα· ἀναποδογυρίζω δι' ἐνὸς κύπου τὸν θυρωρὸν, ὅστις ἤθελε νὰ μ' ἐμποδίσῃ ν' ἀναβῶ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κραυγῶν ἐφθασα ἕως ἐδῶ, μὲ ἀπόρασιν νὰ ζητήσω ἐξηγήσιν τῶν αἰτίων τῆς τόσο παραδόξου πρὸς ἐμὲ διαγωγῆς· ἐπειδὴ δὲ σ' εὐρίσκω, ἀπὸ σὲ θὰ λάβω αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις· ἴσως θὰ δυνήθῃς καὶ μοὶ τὰς δώσης καλλίτερον παντὸς ἄλλου.

Πρὶν ἀποκριθῇ, ὁ Κάμιλλος ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς πῶς θὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τῆς νέας ταύτης ἀμηχανίας· ἐπειδὴ μυρίων ἔνεκα λόγων δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν φίλον του τὴν ἀληθῆ θέσιν του.

— Σὲ βεβαίῳ, τοῦ ἀπεκρίθη ἀκολουθῶς ὅτι δὲν ἐγνώριζον ποσῶς τὴν διαταγὴν ταύτην. . . Ἀλλὰ σὲ περκαλῶ, μὴ μὲ ζητῇς ἄλλαν ἐξηγήσεις. . .

TOM E'. (Φυλλᾶδιον 104.)

— Κάμιλλε, διέκοψεν ὁ Ἀρθεῦρος, θέλω νὰ ἐξηγήθῃς εἰλικρινῶς. Λοιπὸν, ἐγὼ σὲ κατηγορῶ φανερά ὅτι σὺ διέταξες νὰ μοὶ κλείσουν τὴν πύλιν τοῦ μεγάρου, ἐπειδὴ ἡ διαταγὴ αὕτη ἀπέβλεπε μόνον ἐμέ, εἰμαι βέβαιος.

— Ἀλλὰ, σὲ ὁμῶς. .

— Ἄφησε νὰ τελειώσω, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι δὲν εἰμαι παίγιόν σου. Ἰδοὺ τί συνέβη· ἐμπιστευόμενος εἰς τὴν τιμὴν σου, πιστεύων σὲ ἀνίκανον ν' ἀπατήσῃς φίλον, σὲ παρουσιάζω εἰς θελκτικὴν τινα γυναικα, τὴν ὁποίαν λατρεύω, καὶ ἥτις μὲ λατρεῖ ἐπίσης· πρὸς τοῦτο πράττω ἐν ψεύδῳ, καὶ ἐνταυτῷ μίαν ἀπροσεξίαν, σὲ τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ τὰ μόνα τὰ ὁποῖα ἐπράξα ἐπὶ ζωῆς μου. Σὲ παρουσιάζω ὡς ἄνυμφον, ἐπειδὴ ἐὰν σὲ ἴπαρουσιαζα ὡς ὑπανδρον θ' ἀπεδιώκεσο ἀτίμως· μετ' ὀλίγον ὠφελούμενος σὺ ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀποκαλύψω τὴν ἀληθῆ θέσιν σου χωρὶς νὰ φοβηθῶ μήπως χάσω τὰς χάριτας ἐκείνης, ἣν ἀκόμῃ ἀγαπῶ, συλλαμβάνεις τὸν θηριώδη σκοπὸν νὰ μοὶ ἀφαιρέσῃς τὴν ἐρωμένην μου. Δὲν ἤμην ποτὲ τόσο τυφλὸς ὥστε νὰ μὴν ἴδω ὅτι ἡ συχνὴ διαμονὴ σου πλησίον τῆς δὲν εἶχεν ἄλλον σκοπὸν. Ἀλλ' ἐν τοσούτῳ ἡ ἀξία μου ἐγέννησε τόσο βαθείας ῥίζας εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἐμματος, ὥστε δὲν ἠδύνασο ν' ἀγνοῇς ὅτι ἐνόσφ εὐρισκόμην πλησίον τῆς σοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃς. Ἐκτοτε, μὲ τὴν πολλὴν ἐπιδεξιότητα καὶ ραδιουργίαν, ἀναμφιβόλως κατάρθωσας νὰ διατάξῃς αὐτὴ νὰ κλείσῃ τὴν πύλιν δι' ἐμέ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι εὐκόλῳ ν' ἀπατήσῃ τις ἀνθρωπον ὡς ἐμὲ ἀγγιχόν, ὥστε παρετήρησα ὅλα. Τώρα ἦλθον νὰ σὲ ζητήσω λόγον τῆς διαγωγῆς σου, τὴν ὁποίαν φοβοῦμαι νὰ χαρακτηρίσω ὡς ἄτιμον. . .

— Ἀρθεῦρε σὲ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἀπατάσαι. .

— Λοιπὸν! θέλω ἀκόμῃ νὰ πιστεύω εἰς τὴν τιμὴν σου, καὶ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὸν λόγον σου· ἀποκρίσου εἰς ἐμέ εἰλικρινῶς, ἐξηγήσεις, καὶ ἡ ὄχι νὰ μοὶ ἀφαιρέσῃς τὴν καρδίαν τῆς Ἐμματος;

— Ὅχι, διότι δὲν πιστεύω ἡ Ἐμμα νὰ εἶχε ποτὲ δι' ἐσὲ ἔρωτα.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἤρκεσαν νὰ ἐξάψωσι περισσότερον τὸν θυμὸν τοῦ Ἀρθεῦρου.

— Ἀρκετ', ἐφώνησεν, ἰδοὺ νέα ὕδρις, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ὑποφέρω περισσότερον καιρὸν· μοὶ χρειάζεται τὸ αἷμά σου διὰ νὰ τὴν ἐκπλύνω.

— Ἀλλὰ φίλε μου. . .

— Δὲν εἰμαι πλέον φίλος σου, μὲ ἡπάτησες ἀναξίως· πρέπει νὰ κτυπηθῶμεν, βλέπεις, πρέπει ἀφεύκτως, καὶ θέλω ἐγὼ ταύτην τὴν στιγμήν.

Ὁ Κάμιλλος ματαίως ἐξήσῃς νὰ καθησυχάσῃ τὸν Ἀρθεῦρον. Βλέπων ὅτι δὲν δύναιτο νὰ τὸ κατωρθώσῃ τοῦ εἶπον ὅτι δι' αἷτια, τὰ ὅποια αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ, προσεκάλεσεν ὁ ἴδιος εἰς μονομαχίαν πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, ἔνα ξένον· καὶ δι' αὐτὸς θὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μὲ ὅπλα καὶ μάρτυρας. Προέθεσεν ὅτι ἡ Ἐμμα, διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς μονομαχίας, ἀπηγόρευεν εἰς τὸν θυρωρὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ὅτι τὸν παρεκάλει νὰ ὑπάγῃ παρעוּתָּς νὰ τοῦ ζητήσῃ ὅπλα καὶ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς· καὶ ὅτι ἀκολουθῶς, ἐὰν εὐτυχῶς δὲν ἐπληγόνετο ἡ δὲν ἐφρονέετο, θὰ ἦναι εὐδιάθετος νὰ τοῦ δώσῃ πᾶσαν ἱκανοποίησιν, ἣν ἐνόμιζεν ὅτι ἔχει· τὸ δικαίωμα ν' ἀπατήσῃ. Τοῦ εἶπεν ὡσαύτως, ἐνῷ αὐτὸς θὰ λίπη διὰ νὰ πρעוּתָּς ὅπλα, ὅτι θὰ προσπαθῇ νὰ

αναιρέσωσιν ἐκουσίως ἢ διὰ τῆς βίας διαταγῇ, ἥτις αὐτὸν ἀπέβλεπε μόνον, καὶ ἐξ ἀπάτης βεβαίως ἐπεκ-
τάνθη καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

‘Ο Ἀρθούρος ὀλίγον ἐννόησεν ὅλα ταῦτα· ἀλλὰ συγκατένευσεν εἰς ὅ,τι ὁ Κάμιλλος τοῦ ἐξήτει, χωρὶς ν’ ἀπαιτήσῃ ἄλλας ἐξηγήσεις αἰτίνας. θὰ ἐβράδυνον τὴν στιγμήν τῆς ἐκδικήσεώς του.

Μόλις δ’ ἐξήλθε, καὶ ἡ κυρία δε-Βερνέιλου ἐφάνη εἰς τὴν αἴθυσαν.

— ‘Ὁ οὐρανέ! ὁ σύζυγός μου ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὑποκρινομένη τρόμον καὶ ἐκπληξιν.

‘Ο Κάμιλλος, συγκεκινημένος εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν, ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, ὅτε αὐτὴ ἔπεσεν ἐφ’ ἐνὸς ἀνακλιντρου, καὶ δίδων εἰς τὴν φωνήν του ἑκπρασιν τρυφερότητος, ἦν ἥξευρε τόσον καλὰ νὰ μεταχειρίζεται, τῇ εἶπε.

— ‘Εγκαρδιώθητι, φίλη μου, τὰ ἡξέωρ’ ὅλα. . . Ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ ἐπιπλήξω διὰ τὴν διαγωγὴν σου, ἡ ἐδική μου ὡς πρὸς σὲ ἦτο πολὺ πλέον ἐνοχος, ὥστε δὲν με δίδει τοῦτο τὸ δικαίωμα· ἐγὼ πρέπει νὰ σοῦ ζητήσω συγχώρησιν, καὶ σὺ ἔσω τόσον γενναία ὥστε νὰ με συγχώρησῃς.

‘Η καρδιά τῆς κυρίας Βερνέιλου ἔπαλλεν ἰσχυρῶς, τόσην σύγχυσιν τῆς ἐπροξένουν οἱ λόγοι τοῦ συζύγου της.

— Ναί! Ἐλίξα, ἐξηκολούθησεν ὁ Κάμιλλος, ἐγὼ εἴ-
χον ἄδικον· σὲ τόσον νέαν, τόσον ὡραίαν, σὲ ὅλως ἔρω-
τα, ὅλως ἀφοσίωσιν πρὸς ἐμέ, ἔπρεπε νὰ σὲ ἐγκατα-
λείψω οὕτως; Ἀλλὰ πιστεύετο τὸ καλῶς, Ἐλίξα, δὲν
ἔπαυσα οὐδεμίαν ἡμέραν νὰ σὲ ἀγαπῶ. καὶ ταύτην τὴν
στιγμὴν μάλιστα αἰσθάνομαι πλέον παράποτε πόσον με
εἶσαι ἀγαπητή.

‘Η Κυρία δε-Βερνέιλου ὑπῆρξε τόσον εὐτυχῆς, ὥ-
στε λησμονεῦσα τὸ μέρος τῆς ἐρρίφθῃ εἰς τὰς ἀγκά-
λας τοῦ συζύγου της, φωνάζουσα. Τί; μ’ ἀγαπᾷς ἀ-
κόμη; ‘Ὁ! φίλε μου, μοὶ ἀπέδωκες τὴν ζωήν.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἐκπληξιν τοῦ
Καμίλλου εἰς τὰ δείγματα ταῦτα τῆς φιλοστοργίας
τῆς γυναίκος του, τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν ἐνόμιζε τό-
σον πεπλανημένην.

— Ἐλίξα, μ’ ἀγαπᾷς λοιπὸν ἀκόμη; εἶπε θλίβων
αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν μου, ἀπεκρίθη ἡ
νεανίς· καὶ ποτὲ ὁ πρὸς σὲ ἔρωτός μου δὲν ἤλαττώθη
οὐδαμῶς.

Κατ’ ἀρχὰς ὁ Κάμιλλος ἐπίστευσεν ὅτι ἦτο παί-
γνιον οὐνείρου, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὴν σκηνὴν
ταύτην, ἀφ’ ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσεν. ‘Η ἐνθύμησις τῶν δύο
τούτων μονομαχιῶν τοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην
ὅτε ἡ Ἐμμα, ἥτις ἦτο κεκρυμμένη ὀπισθεν τῆς θύρας
τῆς αἰθούσης, ἤνοιξε τὰ δύο φύλλα της καὶ ἐφάνη
αἰνιδίως, πάντοτε μεταμειωμένη, ἀλλ’ ἀσκεπῆς τὴν
κεφαλὴν, καὶ ἄνευ μύστακος καὶ γενειῶν.

— Λοιπὸν, κύριε, εἶσθε ἔτοιμος νὰ κτυπηθῶμεν;
εἶπεν ὑπομειδῶσα καὶ ἀποτεινομένη εἰς τὸν Κάμιλ-
λον.

— Οὐρανέ! τί βλέπω! ἡ Ἐμμα! ἀνέκραξεν
οὕτως πίπτων ἀπὸ ἐκπληξέως εἰς ἐκπληξιν.

— Μαντεύετε ἐξάρετα, κύριε· ἀπεκρίθη ἡ Ἐμμα.

‘Ο Κάμιλλος ἀρχίζων νὰ καταλαμבάνη, ἐδάγκασε

τὰ χεῖλη του. ‘Η συνάντησις αὕτη . . . τὸ δεῖπνον . . .
εἶπεν.

— Ἦσαν, ἀπεκρίθη ἡ Ἐμμα, κωμωδία συμφω-
νημένη μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς κυρίας διὰ νὰ σᾶς τι-
μωρήσωμεν διὰ τὸ σφάλμα σας, καὶ περισσότερον διὰ
τὴν ἀπιστίαν σας.

‘Ο Κάμιλλος ἀνέπνευσεν καὶ τοῦ ἐφάνη μετὰ τινα
σκέψιν ὅτι πολὺ προτιμότερον ἦτο τοῦτο, διότι ἦτο
κωμωδία, παρ’ ἂν ἦτο ἀληθὴς σκηνή.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβεν ἡ Ἐμμα, δὲν μᾶς ἐπι-
δαψιλεύετε ἐπαίνους διὰ τὴν δεξιότητά δι’ ἧς
παραστήσαμεν τὰ μέρη μας;

‘Ο Κάμιλλος δὲν ἔλαβε καιρὸν ν’ ἀποκριθῇ, ἐπει-
δὴ τὴν ἰδίαν στιγμήν τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας ἠνοι-
χθησαν πάλιν καὶ εἰσῆλθεν ἐσπευσμένος ὁ Ἀρθού-
ρος, μὲ ἦθος ὀργισμένου, κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς
του δύο ξίφη καὶ ἐν ζεύγος πιστολῶν. Ἀλλὰ βλέ-
πων τὴν κυρίαν Βερνέιλου καὶ τὴν Ἐμμαν μεταμει-
ωμένην, ἐσταμάτησε παρעוּת, ὡς νὰ ἀπελιθώθῃ. Ἀ-
νίκανος νὰ προσφέρῃ λέξιν, μετεχειρίσθη τὰ βλέμ-
ματά του διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τί ἐσήμαινον ὅλα ταῦτα.

‘Η Ἐμμα ἠγνῶει τὴν συμβᾶσαν σκηνὴν μεταξὺ
τῶν δύο φίλων· πιστεύουσα ὅτι ὁ Ἀρθούρος ἤρχετο
οὕτως ὠπλισμένος διὰ νὰ χρησιμεύσῃ μάρτυς εἰς τὸν
Κάμιλλον, τοῦ λέγει.

— Κύριε Ἀρθούρε, τὰ ὅπλα ταῦτα τώρα κατέστη-
σαν ἀνωφελῆ· ἐντοσοῦτω δύνασθε πάντοτε νὰ χρη-
σιμεύετε ὡς μάρτυς εἰς τὸν φίλον σας, ὅχι πρὸς μο-
νομαχίαν, ἀλλὰ πρὸς γάμον· ἐπειδὴ ὁ κύριος δε-Βερ-
νέιλος νυμφεύεται τὴν κυρίαν, χήραν τοῦ δευτέρου
τοῦ ἐξαδέλφου.

Χωρὶς ν’ ἀποκριθῇ λέξιν ὁ Ἀρθούρος, ἐπλησίασε
τὸν Κάμιλλον· φίλε μου, τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ,
φαίνεται ὅτι ἄλλοι ἔλαβον τὴν φροντίδα νὰ με ἐκδι-
κηθοῦν· μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ φερθῶ καλλίτερα, ὥστε
ὁμολογῶ ἐμαυτὸν ἐντελῶς ἱκανοποιημένον.

— Μὲ ἠπικτήσατε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἐμμα ἀπευ-
θυνομένη πρὸς τὸν Κάμιλλον, ἀλλ’ ἔλαβον κάλλιστα
τὴν ἀνταπόδοσιν, ἥδη ἄς ἀποχωρισθῶμεν. Καὶ λα-
βὼν τὴν χεῖρα τῆς Κ. Βερνέιλου. προσέθετε· Καὶ εἰς
ὅμᾶς κυρία μου, νὰ τολμήσω νὰ ἀπειθῶναι τὴν παρὰ·
κλησιν τὸ νὰ μοὶ ἀπονεύμετε τὴν φιλίαν σας;

— Κυρία μου, ἐπανελάβεν ἡ νέα γυνή, σφίγγουσα
τὴν Ἐμμαν εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἡ θυμωσὶς δια-
γωγῇ σας ἀπέκτεται εἰς αὐτὴν δικαιώματα αἰώνια.

‘Ο Κάμιλλος δὲν ἤξευρε πῶς νὰ φερθῇ· ἐθεώρει ὁ-
μῶς ἑαυτὸν πολὺ εὐτυχῇ, ὅτι ὅλα ἐτελείωσαν οὕτως πῶς.

— Εἰς ὅμᾶς, κύριε, τοῦ εἶπεν ἡ Ἐμμα, ἐπιθυμῶ
πολὺ ν’ ἀποδώσω τὴν φιλίαν μου καὶ νὰ σᾶς ὑποχέ-
τομαι πάντοτε· ἀλλ’ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐνθυμῆσθε
διὰ παντὸς ὅτι ἡ κυρία εἶναι ἡ μόνη, ἡ ἔχουσα δικαίω-
ματα ἐπὶ τοῦ ἐρωτός σας.

— Καὶ εἰς ἐμέ, τί θ’ ἀπονεύμετε; ἀνέκραξεν ὁ
Ἀρθούρος πλήρης ἐλπίδος, μὴν ἀμφιβάλλων ὅτι εἰς
τὸ ἐξῆς, μὴ ὑπάρχοντος οὐδενὸς κωλύοντος τὴν ἀ-
ξίαν του, ὅπως φέρῃ ὅλον τὸ ἀποτέλεσμά της, θὰ βα-
σιλεύσῃ μόνος εἰς τὴν καρδίαν τῆς θαυμασίας ὑπο-
κριτρίδας.

— Ἐν ὑγίαινε, τῷ ἀπεκρίθη ἡ Ἐμμα· ἐπειδὴ
αὐρίον ἀρίων τοὺς Παρισίους ἀνεπιστρεπτί.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἡ Ἐμμα ἄρσεν τὸ θέα-
τρον· ἀφιερώουσα δὲ δὴν τῆς τὴν ὑπάρξιν εἰς ἐλεη-

μοσύνας, κατέστη θαυμασιώτερα διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς της εἰς τὰς ἀνθρωπίνους δυστυχίας, παρ' ὅσον ἦτο διὰ τῶν χαρίτων της, τῆς ὡραιότητος καὶ τῶν προτερημάτων της.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Β. Σ.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

— 0 —

Εἰς Γερμανικὴν τινα πόλιν, οὐ μακρὰν τῶν ὀχθῶν τοῦ Ῥήνου, ἔζων εἰ δὺο ἀδελφοὶ Βαρμποῦκοι, φημιζόμενοι δικαίως ὡς δὺο ἐπιτηδείοι χαλκογράφοι.

Οὗτοι ἐσυνειθίζον νὰ συχναῖζωσι σχεδὸν καθ' ἐσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τὴν οἰκίαν γέροντός τινος χρυσοχοῦ, γείτονός των. Ὁ καλὸς εὖτος ἄνθρωπος, Θωμᾶς Ἐγερμὰν καλούμενος, τοὺς ἐδέχετο εἰς τὸν ἐπισπύδραμον τοῦ ἐργαστηρίου του, παρὰ τῇ ἐστίᾳ του, κρατῶν τὴν μακρὰν καπνοσύριγγά του εἰς τὸ στόμα. Αἱ μετὰ τῶν τριῶν αὐτῶν μόνων νυκτεριναὶ συναναστροφαὶ δὲν διήρχοντο πολὺ ζῶηραι, ἐπειδὴ εἰ μὲν δὺο ἀδελφοὶ ἦσαν μελαγχολικώτατοι, ὁ δὲ χρυσοχός, ἂν καὶ εἶχε ζῶηρὸν τὸ βλέμμα, ἦτον ὅμως σπάνιον εἰς κόποι, εἰς οὓς παρεδίδετο ἡμέραν καὶ νύκτα, νὰ μὴ τὸν παρηγόχλουτον, τόνον, ὥστε νὰ καθίσταται σχεδὸν ῥεμβώδης, ἢ, τοὐλάχιστον, ἥκιστα λάλος. Ἐν τούτοις συνεφώνουν, ἀγαπώμενοι ἐτι μᾶλλον ἕνεκα τῆς ταυτότητος τοῦ ἥθους των. Ἦτο δὲ σπανιώτατον νὰ διέλθῃ τις πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ἐγερμὰν τὸ ἐσπέρας, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ διὰ τῶν ὕλων, τὰς κεφαλὰς τῶν τριῶν φίλων παρὰ τινι λυχνίᾳ, καὶ συνεχέστερον παρὰ τινι μεγάλῳ ἀμφορεῖ ζῶθου.

Ἐσπέραν τινα, (δὲν παρήλθε δὲ ἕκτοτε πολὺς χρόνος), ὁ γέρων Ἐγερμὰν ἐφάνη εὐθυμότερος τοῦ συνηθούς.

— Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησαν εἰ χαλκογράφοι, διὰ βολε! ἐπὶ τοῦ προσώπου σου εἶναι ἔγκυκαρὰ γμῆνη δλῶς νεανικὴ χαρὰ.

— Τέχνα μου, ἀπήντησεν ὁ καλὸς χρυσοχός, αὐρὶον ἐξέρχεται ἡ θυγάτηρ μου τῆς Μονῆς, ἀποπερατωθεῖσης τῆς ἐκπαίδευστός της, αἰσθάνομαι δὲ, ὡ ἄξιόι μου φίλοι καὶ ἀγαπητοί μου γείτονες, τοιαύτην χαρὰν, ὥστε ἐπεθύμουν νὰ χορεύσω ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ὁ ἐντιμός Ἐγερμὰν ἠγάπησε πάντοτε τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς, ὅσον καὶ τὴν πανώλην. Ἀλλὰ, γράϊα τις ἀδελφὴ, πλουσία καὶ εὐλαβὴς, ἀπήντησε νὰ εἰσαχθῇ εἰς μονὴν ἢ ἀνεψιά της, ὁ δὲ πρόνιμος χρυσοχός συγκατετέθη μὲν, ἀλλὰ μετὰ θλίψεως, εἰς τοῦτο.

— Ναί, τέχνα μου, θὰ τὴν ἰβῇτε, ὦ! πόσον εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ φιλήσω τὰς παρειάς της.

Οἱ χαλκογράφοι τοῦ θλίψαν τὴν χεῖρα μετ' ἀφοσιώσεως: τὸ ἐπιλοιπον δὲ τῆς ἐσπέρας διηλθον ὁμιλοῦντες περὶ τῆς Βιλελμίνης καὶ τῆς προσδοκώμενης ὡραιότητος!

Ὁ ἐκ ζῶθου ἀμφορεὺς ἀντικατέστη κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν διὰ καλῆς ἐσφραγισμένης φιάλης. Ἐννοεῖται: δὲ ὅτι εἰ δὺο γείτονες προσεκλήθησαν νὰ ὑπάγωσι νὰ γευματίωσι τὴν ἐπαύριον παρὰ τῷ γέροντι χρυσοχῷ.

Οὗτοι δὲ προθυμώτατα δεχθέντες τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐνδοθέντες τὰς ἐορτασίμους ἐσθῆτας των, ἔφθασαν περὶ δύνιν ἡλίου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος φίλου των καὶ σχεδὸν πάραυτα ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν. Μόλις δὲ ὁ Θωμᾶς Ἐγερμὰν, πρὸς ἐνδειξιν τῆς καλῆς διαθέσεώς του ἐκτύπησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ θραύσῃ τὰ ποτήρια, καὶ πάραυτα ἤλθεν ἡ νέα κόρη μὲ βῆμα δειλὸν καὶ μὲ τοὺς βραχίονας συνεσταλμένους ἐπὶ τοῦ σώματος της νὰ καθίσῃ, ἐρυθριῶσα, μετὰ τῶν δύνων νέων. Μ' ὁλας δὲ τὰς προσπαθείας τοῦ χρυσοχοῦ τὸ γεῦμα ὑπῆρξε σιωπηλόν, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος, ἐξήντηλσε τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ θεωρῇ τὴν θυγατέρα του μειδιῶν, εἰ τεχνηταὶ ἐφύλαξαν ἥθος ψυχρὸν καὶ δὲν ἤλλαξαν μετὰ τῶν μῆτε ἐν βλέμμα. Τὸ ἐσπέρας δὲ, ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν των, κατεκλίθησαν χωρὶς νὰ εἰπῶσι λέξιν, παρὰ τὴν συνήθειάν των, ἥτις ἦτο νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν συμβάντων ἢ τῆς ἐργασίας τῆς ἡμέρας, καὶ μάλιστα ἐπειδὴ κατεκλίνοντο εἰς τὴν αὐτὴν δωμάτιον, περὶ τὴν τὴν συνδιάλεξιν των ἕως οὗ ἐπροχώρει πολὺ ἡ νύξ.

Οἱ δὺο ἀδελφοὶ Βαρμποῦκοι ἠγαπῶντο τρυφερώς, τοὺς ἔδλεπε τις παντοῦ ὁμοῦ, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰς ἐορτάς, εἰς τὴν θῆραν, ἣν ὑπερηγάπων, εἶχον δὲ τὴν αὐτὴν ἐπιδεξιότητα, καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἐνός, ὑπεγράφετο ἐνίοτε παρὰ τοῦ ἄλλου. Ἀλλῶς τε ἠθελὲ τις εἰπεῖ ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ δευτέρου ἦτο ἐκτυπον γεγλυμμένον καθ' ὁμοίωσιν ἐπὶ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ποτὲ ὡραιότερα ἔνωσις δὲν ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς. Ἦτο λοιπὸν καταπληκτικώτατον τὸ νὸ φαίνωνται ἀποφεύγοντες τὸ νὰ ὁμιλῶσι, καὶ μάλιστα τὸ νὰ θεωρῶνται τοιαύτη διαγωγὴ των ἐθλίβε τὸν καλὸν γείτονα των. Αἱ νύκται των δὲ διήρχοντο οὕτως ὥστε ὁ εἰς νὰ δύναται νὰ παρατηρῇ, ὅτι ὁ ἕτερος δὲν κοιμᾶτο: ἡ Σελήνη ἐφώτιζε τὸ δωμάτιόν των καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠκούοντο στενάζοντες, ἦτο δὲ προφανὲς ὅτι ἀμφοτέροι ἐδέχθησαν ταυτοχρόνως ἰσχυρόν τι βέλος, ἠγάπων τὴν Βιλελμίνην.

Ὁλόκληρος ἐδομάς παρήλθε χωρὶς νὰ θλίψωσι τὰς χεῖράς των, σιωπῇ δὲ διαρκῆς ἐβασίλευε ἐπὶ τοῦ ἐργοστασίου των. Ἐκαστος δὲ ἐγκύπτων ἐπὶ τῆς χαλκίνης πλακὸς του, δὲν ἔστρεφεν οὐδὲ στιγμὴν τὴν κεφαλὴν.

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς θλιβερᾶς ταύτης ἐδομάδος, ἐνῷ ὁ γέρων Ἐγερμὰν ἐκάθητο ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς θύρας του, ἀπέναντι τῆς θυγατρὸς του, εἶπεν ἡ Βιλελμίνη.

— Δὲν μοὶ εἶπες ἀγαπητέ μου πάτερ, ὅτι θὰ βλέπωμεν καθ' ἐσπέραν τοὺς δὺο Βαρμποῦκους;

— Φεῦ! ἀπεκρίθη ὁ χρυσοχός, εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν ἐφάνησαν ἐνταῦθα πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, καὶ τοῦτο εἶναι μοναδικώτατον.

— Μήπως εἶμαι ἐγὼ αἰτία τούτου; διότι ἀπὸ τῆς ἀριζεύς μου ἔπαυσαν τοῦ νὰ ἐρχωνται.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους προφερθέντας ἀφ᾽ ὧς, ὁ γέρων κύψας τὴν κεφαλὴν, ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ σιωπηλός.

— Ὡ κόρη μου! ὡ ἀγαπητὴ μου κόρη, ἐκραύγασε τέλος, θλίψας εἰς τὴν γηραίαν χεῖρά του, τὴν